

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

BROJ: 52

CENA 1 D.

VIKEND ROMAN

ŽIGOSANI

ČITAJTE SLEDEĆU SVESKU CRTANIH ROMANA

CRTANI ROMANI

CENA 1 D.

184

Najamnik Kel

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE – 1 DINAR!

ŽIGOSANI

NASLOV ORIGINALA:

WILLIAM MARK
„GEBRANDMARKT“

Copyright 1969. by Martin Kelter
Verlag

ŽIGOSANI

Ulica je bila potpuno prazna, a preko žutog peska treperila je jara. Užareni zraci sunca odbijali su se o belo okrečene zidove.

Bilo je podne.

Bio je to njegov čas. Čas čoveka, koji je sam sebe nazivao kraljem Arizone. Bio je visok, plećat, tvrdog, preplanulog lica. Ni pošto nije izgledao kao kralj, a još manje je bio tako odeven. Košulja mu je nekad, u davna vremena, morala biti bela. Sada je, međutim, bila sivkasta. Drečavo crvena marama oko vrata nije mogla da popravi utisak. Smeđi kožni prsluk bio je pohaban, kao i sive pantalone. Čizme sa visokim sarama delovale su neugledno i prašnjavo. U svakom slučaju, na njemu su blistale jedino mamuze i drške dva revolvera na nisko pričvršćenom opasaču. Ni šesiru se nije mogla odrediti prvobitna boja. Ispod rukava košulje izvirivale su dve snažne, ogрубеle, krupne šake, stegnute oko dotrajalih uzdi. Sedlo je, kao, uostalom i, oružje i mamuze, bilo u

dobrom stanju. Očigledno im je posvećivao pažnju. Konačno, životinja koju je jahao, zasluživala je dobro sedlo. Bio je to dugonogi ždrebac, čije visoke vrednosti nisu mogle da promaknu oku dobrog poznavaoa.

Ispod gustih plavih obrva, dva oka su ispitivački posmatrala praznu ulicu. „Kralj Arizone” je očigledno bio zadovoljan onim što je video. Levom rukom je izvukao iz džepa dugačku, tanku cigaru i kresnuo palidrvce o vrh sedla.

Ovaj čovek zvao se Ajk Klanton, kauboj iz Blu Valija, dvadeset i četiri milje udaljenog od Tombstona. Tamo je njegov otac imao ranč. Donosio je onoliko, koliko su se i trudili oko imanja. Drugim rečima, gotovo ništa. Klantonovi već dugo vremena nisu marili za častan rad. Pre svega ne za rad za koji je trebalo truda i znoja, a nije mnogo donosio. Ovo je bio najstariji od braće Klanton. On je već odavno došao na pomisao da se na drugi način domogne novca. Zajedno sa

svojim bratom Filom i svojim prijateljima — braćom Mek Loveri — dvojicom ozloglašanih otpadnika od zakona i još nekolicinom momaka, bavio se unosnijim poslovima u blizini meksičke granice. Noću bi upadali na meksičku teritoriju i tamo sa hacijendi krali manja krda goveda, oterali bi ih preko granice i prodavali gore kod Preskota. Moglo bi se, prema tome, reći da je Ajk Klanton bio kradljivac stoke. Međutim, to nije bilo istina. Kradljivac stoke ne napada poštanske kočije, ne presreće kola i jahače u preriji, ne okuplja oko sebe bandu revolveraša, uživajući u strahu stanovnika, zaplašanih izgredima i tučama.

Ajk Klanton je bio razbojnik, iako danas ima ljudi koji u to prosto neće da veruju.

Sada je zaustavio svog dugonogog ždrepcu kod istočnog ulaza u ulicu Alen. Prebacio je cigaru iz jednog kraja usana u drugi i podupro se obema rukama o vrh sedla, uvukavši glavu u ramena. Bio je to karakterističan položaj za njega, po kome ga je na pola milje svaki čovek iz ovog kraja mogao da prepozna.

Ponašao se kao da je potpuno sam. Međutim, iza njega su jahala sedmorica njegovih ljudi i čutke posmatrala široka pleća svog vođe.

Iza jahača išlo je krdo goveda, koje je grupa goniča uz divlje povike s mukom uspela da satera u ulicu.

Sedam jahača iza Ajka Klantona jahali su jedan uz drugog, tako da su ispunili široku ulicu.

Građani Tombstona već odavno su navikli na ovakav prizor. A čovek,

koji je gore, u Trećoj ulici sedeo u šerifskoj kancelariji, uvek je spavao u takvim trenucima. Osim toga, nije bilo nikog u gradu ko bi pozvao pomoćnika šerifa, Džonija Behana i obavestio ga da neko kroz grad tera krdo goveda, što je bilo zabranjeno. Pre svega, nije bilo nikoga ko bi se usudio da Behanu skrene pažnju na to da baš Ajk Klanton tera stoku kroz grad. Prema tome, da se radi o ukradenom krdu, koje se javno, u sred dana, goni glavnom ulicom.

Ajk Klanton je već prevalio stotini, kada se iznenada, iz jedne bočne ulice, pojavi čovek i prepreči mu put. Bio je visok, plećat i bilo je nečeg u njemu što je čak i samozvanog kralja Arizone nateralo da zaustavi konja. Čovek je držao pušku sačmaricu na gotovs. Imao je tamnu kosu, oštro, preplanulo lice i svetle oči. Šešir i pantalone bili su mu crni, a košulja siva. Na levoj strani nosio je petokraku zvezdu u krugu. Ah, da, tačno. U Tombstonu je postojao još jedan pomoćnik maršala. Njega je već odavno vlada postavila u Tombstonu i građani su se sa tim pomirili. Čovek sa zvezdom bio je Virgil Erp, najstariji od braće Erp.

Ajk Klanton se podbočio o sedlo i oštro posmatrao čuvara zakona.

Dug minut u glavnoj ulici vladala je tišina. Onda se uzane usne razbojnika pokretoše.

— Šta to treba da znači, Erp?

Pomoćnik maršala stajao je nepomično na istom mestu.

— Vрати goveda natrag, Ajk!

Virgil to nije rekao naročito glasno, što je razbojnika podsetilo na

čuvenog maršala iz Dodža, Vajata. Neprijatno podsetilo.

— Sasvim sigurno je daleko bolje za tebe ako sada odeš kući, izvučeš konja iz štale i malo projašiš oko grada. Treba, naime, da motriš na ljude koji krše savezni zakon. To je mnogo važnije od prolaza krda kroz grad.

Virgil uzvratil nemarno.

— Time se upravo i bavim, Ajk.

Oči otpadnika od zakona bljesnuše. Naglo se uspravio u sedlu, a ruka mu kliznu prema dršci revolvera.

Na to ulicom odjeknu metalno skljecanje. Čuvar zakona otkočio je pušku.

— Ti ćeš oterati ta goveda natrag, Ajk! — rekao je oštro.

Razbojnik lagano kliznu iz sedla i pođe tri koraka napred.

— Tu stvar ćemo odmah ovde raščistiti, Erp.

Zatim je otkopčao opasač i pustio ga da klizne u prašinu.

Virgil je za delić sekunde zadržao pogled na razbojnikovom licu, a onda zakočio pušku, odneo je preko i naslonio na trem „Kristal” saluna. Zatim je i sam otkočio opasač, pa je lagano prišao sredini ulice.

Svega tri jarde delilo je sada čuvara zakona od bandita.

U to je iz sporedne ulice iznenada dotrčala mršava žena, bledega lica vičući koliko je grlo nosi:

— Virgil, ne, to ne možeš da činiš! Ne smeš da se upustiš u tuču s njim! Zar ne vidiš da iza sebe ima tuce momaka.

Čuvar zakona okrete glavu. Jarako rumenilo obli mu lice.

— Idi kući, Dora — rekao je muklo.

Žena je bila uporna.

— Virg, misli na našu decu.

Duboka bora usekla se između Virgilovih obrva.

— Rekao sam ti da treba da ideš kući!

Na to se žena obrati razbojniku.

— Šta hoćete vi, Ajk? On je sam, a vi imate preko dvanaest ljudi iza sebe, ako računamo i goniče.

— Dora!

Žena pogleda svog muža, a onda umorno klimnu glavom.

— U redu, u redu — rekla je drhtavim glasom. — Već odlazim!

Dohvatila je skute svoje duge sive haljine, okrenula se i otišla sporednom ulicom oborene glave.

— Ol rajt — promrsi bandit. — Možemo da počnemo, Erp!

Zatim se bez ikakvog daljeg upozorenja ustremi na čuvara zakona i svom snagom ga udari pesnicom u vrh brade.

Udarac ga je dobro protresao, ali ga nije oborio s nogu. Braća Erp bila su kao od kamena isklesana.

— U redu, Ajk — rekao je Virgil sa ledenom mirnoćom. — Možeš pokušati još jednom!

Razbojnik nije prihvatio ovaj izazov. Još jače je uvukao glavu u ramena, u nameri da svog protivnika onesposobi podmuklim udarcem glave.

Virgil u poslednjem deliću sekunde odskoči u stranu i pljoštice udari bandita za vrat.

I sin rančera iz Blu Valija bio je čvrste građe. Poletio je korak napred i gotovo pao, ali se u poslednjem trenutku ponovo uspravio. Obojica se sada ustremiše je-

dan na drugog, divlje udarajući. Bila je ravnopravna borba. Ni jedan nije ni za dlaku odstupao. Iako su udarci bivali sve žešći, tvrdokorno su se držali na nogama.

Izenada Virgil je uspeo da snažnim aperkatom pogodi trenutno nezaštićenog bandita u sam vrh brade.

Ajk posrnu unazad i levo koleno mu klecnu.

Oštar poklič zaori se iz desetine grla. Međutim, najstariji od braće Klanton kao da se već oporavio. Uspravio se i ustremio prema protivniku.

Virgil je ovaj nalet dočekao hladno.

U sledećih nekoliko sekundi pokazalo se da se Ajk nije baš sasvim oporavio od žestokog aperkata. Udarci su mu izgubili od žestine. Još uvek je stajao na nogama, ali je bilo jasno da mu poraz ne gine. Bilo je to još samo pitanje sekundi.

Izenada se na ulazu „Kristal” saluna pojavi čovek i uz divlji poklič ustremi na Virgila Erpa. Čuvar zakona podskoči u stranu i gurnu ispred sebe Ajka, kao štit prema čoveku, koji se na krajnje nefar način umešao u borbu. Bio je to Fin, Ajkov mlađi brat, koga je već prvi Vingilov udarac izbacio iz igre.

Ljudi na konjima ukočili su se od iznenađenja. Prvi je iz sedla kliznuo Tom Mek Loveri, izvukao iz futrole kraj sedla pušku, uhvatio je za cev i udario kundakom Virgila Erpa po glavi.

Ovaj podmukli udarac srušio je pomoćnika maršala na kolena.

Ovaj udarac bio je previše čak i

za otpadnika od zakona, Ajka Klantona.

— Penji se u sedlo — promrsio je svom najbližem saradniku — i gledaj da goveda što pre budu oterana natrag.

— Da teram nazad? — upita Tom s nevericom.

— Da.

U to se umeša i Fin:

— Hej, šta je s tobom? Prvo smo ovog momka oborili na kolena, a sad hoćeš da vratimo stoku.

— Da — promrsi Ajk. — Da imaš i malo mozga u glavi sada bi sedeo na leđima svoga konja i uhvatio maglu odavde. Osim toga, koliko se sećam, nisam te molio da se umešaš u moju borbu.

— Hej! — uvređeno uzvratila Fin. — Izgledalo je loše po tebe!

— Šta znači to: loše po mene? Borba ni iz daleka nije bila okončana. Osim toga, vrlo dobro znaš da sam ja mnoge borbe okončao bez ičije pomoći.

— U redu — promrmlja Fin i uputi se u sporednu ulicu po konja.

Osećao se krivim, jer ga je Ajk poslao napred kao izviđača i osmatrača, ali se on umesto toga zavukao u krčmu da ispira grlo viskijem.

Banditi su terali krdo goveda nazad.

Samo je Ajk Klanton još uvek stajao na sredini ulice i netremice posmatrao onesvešćenog čuvara zakona.

U to na trem stupa stariji čovek i ljutito gurnu pesnice duboko u džep pantalona.

Bio je to Džon Klam, izdavač i vlasnik mesnog lista.

— To je zaista bilo delo, na koje možete biti ponosni, Ajk!

Klanton ljutito zabaci glavu.

— Ostavite me na miru.

Zatim se sagnuo, podigao opasač iz prašine, učvrstio ga, uputio se ka svome konju i vinuo u sedlo. Laganio je jahao za ostalim ljudima, koji su uz divlje povike i revolverske hlice terali stoku iz grada.

oOo

Kada se Virgil Erp osvestio, bio je naslonjen na stepenice trema „Kristal” saluna. Niz glavu mu se slivala voda. Kraj njega je čučao stari novinar, pružajući mu čašicu viskija.

— Morate da popijete makar gutljaj, Virgil.

Pomoćnik maršala odbi piće, oh-risa rukom vodu s lica i pokuša da ustane.

Džon Klam mu reče:

— Ja sam vam sipao vodu na glavu, jer...

— Ko je to bio? — prekide ga Virgil.

— Tom Mek Loveri.

— S kundakom, da?

Klam klimnu glavom i uspravi se.

— Ja ću vas otpratiti do doktorove kuće.

oOo

Tek pola dana kasnije, bio je pomoćnik maršala ponovo u stanju da se popne u sedlo. Uprkos save-tu Džona Klama, dao se u poturu za Klantonovom bandom.

Međutim, topao vetar, koji je du-vao prethodne noći kroz preriju, bio je tako jak da je čak i široki trag, koji su kradljivci stoke ostavili za sobom, razvejao.

Virgil je jahao prema meksičkoj granici. U naselju Kolgi raspitivao se o Klantonovima, ali ništa nije saznao. Mali farmeri su zazirali od toga da bilo šta kažu.

Od Kolgija do meksičke grani-ce bilo je još trinaest milja. Virgil je bio uveren da je Ajk ovde, ili dvadeset devet milja dalje, zapad-no, kod Hejdrika. No, pre nego što je krenuo trideset milja dalje po užasnoj žezi, odlučio je da ovde još malo ispita teren.

Znao je da se na tri milje južno od Kolgija pre pola godine naselio jedan Englez, koji je gajio ovce.

Virgil je rešio da ga poseti.

Džek Mek Brajd bio je čovek pe-desetih godina, koščat, mršav, pe-peljavo plave prosede kose i sme-đih očiju. Nosio je sive, prugaste pantalone, zelenu košulju i neobi-čan šešir, koji je, po svoj prilici, kupio još u staroj Evropi. Upravo se nalazio u koralu, zaposlen zame-njivanjem jedne trule grede u og-radi, kada je ugledao jahača kako prilazi farmi.

Mek Brajd se bez žurbe uputi prema kući, gde mu je uvek kraj vrata stajala puška. Stao je, drže-ći pušku na gotovs, zaklonjen ogra-dom i očekivao posetioca. Kada je posetilac bio dovoljno blizu da je mogao da ga čuje, Brajd mu je do-viknuo:

— Šta hoćete?

Virgil mu uzvрати.

— Moje ime je Erp, mister Mek Brajd. Rado bih na trenutak razgo-varao sa vama.

— Hej, da niste vi Erp, pomoć-nik maršala? — Onda je ugledao zvezdu na jahačevim grudima i do-dao: — Ol rajt, mister Erp. Dođite.

Virgil ujaha u dvorište i kliznu s konja.

Brajd mu pruži ruku u znak pozdrava.

— Dobro je, šerife, da ste jednom došli i ovamo. Još pre nekoliko meseci hteo sam da dođem do vas.

Virgil otrese prašinu sa šešira i sede na panj za cepanje drva.

Domaćin doviknu u pravcu kućnih vrata:

— Liz, pristavi čaj! Došao je šerif Erp!

Mršava, plava žena pojavi se na vratima i pozdravi pridošlicu.

Mek Brajd sede preko puta Virgila na stepenik trema.

— Ovde vam je prilično teško — reče Virgil.

Brajd sleže ramenima.

— A gde to nije teško? Tamo smo imali malo imanje. Jednog dana je došao neki trgovac i ponudio nam šest stotina akri pašnjaka po smešno niskoj ceni. Tvrdio je da je to dobra zemlja za gajenje ovaca. Nastavak priče znate: sve smo prodali i došli ovamo.

Kada je žena donela čaj, Virgil upita:

— Kako ste se mogli tako dugo održati?

Mek Brajd pokaza palcem preko ramena. Tek tada Virgil ugleda na vratima šupe trojicu visokih, mršavih mladića.

— Kao što vidite, nisam sam, šerife. Momci imaju jake pesnice i vrlo dobro rukuju puškom. Ovo poslednje su tek ovde morali da nauče. Naši dragi sunarodnici su nas na to prinudili. — Mek Brajd se počea iza uha. — Mi smo dole, na stanici San Huan, pre pola godine, kada smo dolazili ovamo, čuli

vaše ime: Vajat Erp. U trgovini su ljudi pričali o vama. Kasnije nam je opet govorio o vama jedan putujući trgovac.

Na usnama čuvara zakona zaigra osmeh.

— Vajat Erp je moj brat. Ja sam Virgil Erp.

— Aha, onda ste vi njegov pomoćnik.

— Ne, on je gore u Dodž Sitiju, u Kanzasu, maršal. Ja sam u Tombstonu.

— U Tombstonu? — ponovi farmer zamišljeno. — Da, da, i o tome smo već čuli. Tamo se, kako smo čuli, svašta dešava. Međutim, mi ne volimo gužvu i galamu koja vlada u gradovima. Čak i kad bismo hteli, ne bismo imali vremena da dođemo u grad.

Sada je Virgil Erp oprezno skrenuo razgovor na pravi razlog svoje posete.

Džon Mek Brajd čuo je za Ajka Klantona, ali ga nije poznavao, ni ti ga je ikad video. Kako je sam rekao, nije ni malo čeznuo da upozna tako ozloglašenog razbojnika.

Ne, stari Mek Brajd nije lagao. To je Virgilu bilo odmah jasno. Najradije bi odmah krenuo, ali je osećao da bi time uvredio farmera i njegovu porodicu. Zbog toga je sedeo još neko vreme i strpljivo saslušao Mek Brajdove brige i, jasno, obećao mu da će se pobrinuti o njemu.

Kada se Virgil vinuo u sedlo, stari se počeo iza uha i rekao:

— Ovde je već dva put bio prilično rđav momak. Rekao je da se zove Bili Kleborn. Sa sobom je vodio još tri mračne protuve. Hteo je novac i tvrdio da je poreznik. Ka-

da je prvi put došao, žestoko smo se prepirali, a onda, kada je pre nekoliko dana ponovo navratio, nisam ga uopšte pustio u dvorište. Onda su pucali na nas. I sami vidite, moj najmlađi sin Ed nosi zavoj na desnoj ruci. Srećom, uspjeli smo da se suprotstavimo bandi i da ih rasteramo.

Virgil se oprostio od starog farmera i pošao. Nije imao drugog izbora: morao je u Hejdrik. Iznenada je žmirnuo. Desno od njega, na proplanku, ugledao je trojicu jačača.

Indijanci!

Stajali su nepomično i posmatrali ga. Prizor, kao iz davnih, gotovo zaboravljenih vremena.

Belac je učinio ono što je i ranije činio, kada bi u preriji ugledao grupu Indijanaca: mirno je nastavio put. Od Indijanaca ga je delilo nekih tri stotine jardi. Virgil je gledao ispred sebe, ali je krajičkom oka motrio tri Apača. Još uvek su stajali kao okamenjeni na svojim konjima. Sada se nalazio u istoj visini sa njima. Još uvek se nisu pokrenuli. Virgil je mirno jahao dalje. No, sada više nije mogao da vidi Indijance. Bio je to vraški neprijatan osećaj. No, nipošto nije smeo da se okrene. Iz dugogodišnjeg iskustva je znao da Indijancima ništa više ne imponuje od neustrašivog čoveka. Pa ipak, nije ni pomišljao da tek tako jaši, leđima okrenut Indijancima, a da ne zna šta oni čine. Od kako je kod svog brata Vajata jednom video komad ogledala, uvek je nosio sobom ovaj koristan predmet. Sada ga je izvukao iz džepa, odmotao iz komada kože i stavio ga napred, na vrh

sedla. Pokretao je ogledalo tamo-amo, ali od crvenokožaca ni traga. Na uzvišici nije bilo nikog. Znao je tačno šta to znači: Indijanci su ga sledili s druge strane uzvišice. Poterao je konja dalje, jugozapadno, skrenuvši tako sa svog pravca, kako bi se što više udaljio od brežuljaka. Na taj način je Indijancima otežao eventualni napad. To rastojanje je sada iznosilo pola milje. Nešto kasnije, ponovo ih je ugledao u ogledalu. Sjurili su se niz obronak i grabili za njim.

Odmah je ali bez žurbe kliznuo iz sedla, izvukao vinčesterku iz futrole i ostao da stoji, zaklonjen telom svog konja.

Indijanci su, naravno, videli sve što je učinio. I gotovo u santimetar tamo, gde metak vinčesterke gubi domret, zaustavili konje i počeli nešto da se dogovaraju. Onda je jedan od njih podigao levu ruku i prišao bliže. Zastao je na petnaest jardi od belca, opet tačno na rastojanju, na kome kolt nikome ne može ozbiljnije da naškodi.

— Treba da govorim sa belim čovekom — doviknu Apač na tipičan grleni način Indijanaca.

— Govori! — uzvрати mu belac kratko.

— Potreban nam je konj belog čoveka. — Indijanac je to rekao tako kao da je to najprirodnija stvar na svetu.

Virgil nije bio naročito iznenađen ovim zahtevom i uzvratio je potpuno mirno.

— I meni je moj konj potreban.

— Beli čovek može da bira: ili konja, ili borbu.

— Odbijam borbu, a zadržaću svog konja.

— Onda si izabrao borbu.

— Ti si je izabrao — doviknu Virgil. — Hodi bliže, pokazaću ti nešto.

— Apač oklevajući priđe bliže.

Virgil podiže desnom rukom pušku, a levom izvuče jedan od svojih revolvera.

— Znaš li ti koliko ja metaka mogu da ispalim?

— Kočizovi ratnici ne broje metke svojih protivnika.

— Slušaj me dobro, crvenokošče. Bilo bi daleko bolje da ne pominješ ime svog velikog poglavice. On je ponosan, pravičan čovek i nije zaslužio da se jedan razbojnik koristi njegovim imenom za svoje prljave poslove. Da si ti Kočizov ratnik, ne bi kao razbojnik krstario prerijom i napadao usamljenog jahača.

Crvenokožac ga pogleda, očigledno zbunjen i pogođen.

— Zašto govoriš tako? Ti ne poznaješ poglavicu.

— Poznajem ga. Bio sam prisutan kada je Vajat Erp prošle jeseni sedeo sa njim uz logorsku vatru i razgovarao gore u Đavolovom klanu.

Indijanac se namršti.

— Vajat Erp? Šta ti imaš s njim?

— On je moj brat.

— Lažeš!

Virgil bučno otkoči pušku i odbrusi.

— Reci to još jednom, pa ću te ustreliti.

Apač se očigledno kolebao. Konačno je izgleda doneo odluku.

— Mi poznajemo belog poglavicu Vajat Erpa. O njemu smo čuli samo dobro. Ako si ti zaista njegov brat, onda ćeš nam pomoći.

— Kako mogu da vam pomog-

nem? — Virgil se obazrivo raspitivao.

— Pođi sa mnom — reče Apač kratko i okrete konja. Lagano ga je poterao prema dvojici svojih saplemenika. Kada je stigao do njih, nešto im je ukratko objasnio, a onda sačekao da se belac približi. Virgil je jahao na rastojanju od sedam jardi od Indijanaca. Znao je dobro da se upustio u nešto, što nipošto nije bezopasno. Međutim, ko je poznavao Indijance i njihove običaje, znao je da nema drugog izbora.

Indijanci su ga doveli do vrha brežuljka i pokazali u dolinu na suprotnoj strani. Daleko, na horizontu, dizao se tanak stub dima prema nebu.

— To je bio naš logor.

— Bio? — upita belac, ne ispuštajući iz vida Apača.

— Prošle noći su nas napali tri belca i spalili logor.

„Bili Kleborn”, pomisli Virgil. „To je sasvim ličilo na njega”.

— Koliko ljudi ima tamo? — upitao je.

— Devet. Bledoliki su spalili dvojica kola i šatore, a konje odveli.

— Koliko konja?

— Pet.

Pet konja je za tako malu grupu Indijanaca bio nenadoknativ gubitak. Ni malo ga nije čudilo što su crvenokošci sada, ne birajući sredstva, pokušali da pribave nove konje.

— Jeste li bar jednog od trojice belaca videli? — ispitivao je Virgil.

— Ja sam video jednog bledolikog pri plamenu vatre. Nikad neću zaboraviti njegovo lice.

— Da li je to bio plav čovek, visok, mršav, široke isturene, brade i upadljivo velikih ušiju?

Indijanac razrogači oči.

— Zar ga ti poznaješ? — upitao je žustro.

— Da, mislim da poznajem čoveka, koji vas je pokrao i spalio vaš logor. To je jedan razbojnik, koji je pre nekoliko dana, dole u Sijeri napao belog čoveka, koji gaji ovce.

— Mi znamo tu farmu — reče Apač. — Bledoliki je dobar i ne uznemirava crvene ljude. Da li je mr-tav?

Virgil odmahnu glavom.

— Ne, uspeo mu je da razboj-nike natera u bekstvo.

— Ti si brat Vajata Erpa? — upitao je Indijanac gotovo potište-no.

— Da.

— Da li je zvezda, koju nosiš, njegova?

— To je slična zvezda.

— Onda ćeš biti uz nas i pomoći nam?

— Pokušaću.

Sada je pomoćnik maršala bio prinuđen da krene u poteru za Bilom Klebornom. Sada je imao da sredi sa njim dvostruke račune.

Virgil povuče uzde. Indijanac mu doviknu:

— Ti nećeš reći velikom poglavi-ci da sam hteo da ti otmem konja? Izgovorio je to gotovo bojažljivo. Virgil odmahnu glavom.

— Ne, ja sam to već zaboravio.

oOo

U rano jutro sledećeg dana Virgil Erp ugledao je u blizini Hejdri-ka napuštenu stanicu za zamenu

konja na davno ukinutoj poštan-skoj liniji.

Još iz daleka ugledao je nekoliko konja u malom koralu, ispred polu-srušene zgrade. Zaustavio je konja iza grupe kaktusa, kliznuo iz sedla i posmatrao staru kuću.

Na vratima se pojavio čovek i bacio nešto ogromnom psu.

Čovek je bio visok, mršav, uza-nog lica i svetlo plave kose.

Virgil ga je prepoznao uprkos velikom rastojanju: bio je to Bili Kleborn.

Gde su ostala dvojica bandita? Strpljivo je čekao. Očigledno ga Kleborn još nije primetio, inače ne bi tako bezbrižno stajao pred vra-tima.

U to se iza desnog ugla kuće po-javi drugi čovek. Bio je srednje vi-sine, a kosa mu je bila plameno crvena.

Ted Flanagan.

I njega je pomoćnik maršala od-mah prepoznao.

Trećeg bandita nije bilo. Virgil se slučajno okrete, jer mu je konj lako zarzao. Metak ga je promašio samo za pola cola i zario se u isu-šeni kaktus.

Hitac iz revolvera, koji se mu-njevitom brzinom našao u desnoj ruci čuvara zakona, bacio je čove-ka, koji mu se nečujno prišunjao iza leđa, odmah na tle. Njega je Vir-gil odmah prepoznao. Bio je to Dži-mi Hajo, otpadnik od zakona, ko-ga je u Tombstonu već nekoliko puta trebalo da stavi iza katanca. Ležao je sada u pesku kao oboreno stablo.

Znači, ipak su ga primetili. Pre-vežani Bil Kleborn mu je poslao svog čoveka u susret, kako bi lakše

mogao da ga likvidira iz zasede. To što je Kleborn izašao iz kuće, bio je samo trik, da skrene jahaču pažnju'sa Džima Haja.

Kada je došlo do pucnjave, dvojica bandita, koja su trenutak ranije stajala pred kućom, kao da su u zemlju propala.

Virgil pride Haju sa uperenim revolverom. Bio je ozbiljno ranjen. Zrno mu je zakačilo glavu iznad slepoočnice. No, pošto je malo bolje osmotrio ranu, Virgil utvrdi da je izgledala opasnija nego što je. U svakom slučaju, trebalo ga je previti što pre.

Pomoćnik maršala iz Tombstona mirno mu izvuče revolver iz ruke, a zatim i dugi nož iz pojasa, koji je Hajo stalno nosio sobom i već više puta u gradu njim pravio neprilike. Virgil je izvukao flašu s viskijem iz bisaga i očistio banditu ranu.

Hajo je odmah došao svesti i počeo da viče iz sveg glasa.

— Zaveži, brate — odbrusi mu Virgil. — Inače ćeš kao pride dobiti nekoliko šamara od mene.

Virgil je morao banditu na silu da stavi zavoj, koji je načinio od komada banditove košulje. Onda mu je njegovim pojasom vezao ruke i noge i položio ga između kaktusa.

— Tako. S jednim sam završio.

Ostavivši bandita da leži, uzeo je pušku i puzao napred. Kada je došao dovoljno blizu, da ga banditi čuju, povikao je iz sveg glasa:

— Izlazi napolje, Bil, inače ću ja doći po tebe.

Lupež mu je odgovorio, smejući se grohotom.

— Ti si, dakle, to, Virg. To sam i pomislio. Ko bi inače tako brzo

savladao Džima. Bolje bi bilo da sam te ja sačekao gore.

— Da, svakako. Onda bi već prevalio nevolju, koja ti sada tek predstoji — uzvрати mu Virgil hladno.

— Ti mora da si poludeo, Erp, ako uobražavaš da nas obojicu možeš odavde izvući.

— Izvući ću vas i te kako, u to budi uveren!

Iz pravca stare kuće odjeknu hitac iz puške, koji uskovitla pesak na tri jarde ispred Virgila.

Posle toga su sledili hitac za hicem, no ni jedan nije pogodio pomoćnika maršala.

Iza kratkog zatišja, ponovo se oglašuje Kleborn:

— Kako ti se dopada doček, Virg?

— Mora da imaš uz sebe čitavo skladište municije, momče. Da sam na tvom mestu, bio bih malo štedljiviji.

Umesto odgovora, ponovo je odjeknulo nekoliko hitaca.

— Baš sam radoznao kako misliš da nas izvučeš iz kuće, Virg — začikavao je Kleborn.

— Možda mi to neće biti ni potrebno, Bil — uzvрати mu čuvar zakona. — Stvar je, naime, veoma jednostavna. Prvo ću ustreliti vaše konje, jednog za drugim, a onda se vinuti u sedlo s uverenjem da vam predstoji šetnja, koju nećete nikada u životu zaboraviti.

Bil Kleborn žestoko opsova.

— Samo pokušaj, čoveče! Ras-trgnuću te na komade!

— Nemoj toliko da razvaljuješ gubicu, Kleborn. Sačekaću tačno jedan minut. Ako tada ne budeš ispred kuće, tvoj lepi sivac je zauvek izgubljen.

Virgil je brojao sekunde.

Pošto je istekao jedan minut, razbojnik se ponovo javio.

— Šta ti uopšte hoćeš, Erp? Ja s tobom nemam ništa.

— Da, ti zaista sa mnom nemaš ništa. Zbog toga si verovatno i poslao čoveka da me ubije iz zasede.

— Nemoj tako tumačiti stvari i preuveličavati.

— Minut je istekao. Pogledaj siva još jednom. Sigurno je to bio dobar konj.

— Čekaj — povika Kleborn, uzbuđeno. — Zašto si mi za petama? Šta hoćeš od mene?

— Zbog toga što nešto treba da ti isporučim.

— Meni? — upita bandit s nevericom. — Šta to?

— Pozdrav od Kočiza.

Za trenutak je zavladao tajac, a onda bandit reče neuverljivo:

— Jesi li poludeo, Erp?

— To sam upravo ja tebe hteo da pitam — uzvрати mu Virgil. — Čovek koji napada logor Apača, spaljuje ga i odvodi pet konja, sigurno nije sasvim čist.

— Ja ne znam o čemu ti to govoriš, Virg.

— Slušaj me dobro, Bil! Ja nemam volje da se s tobom natežem. Dajem ti šansu. Izvedi napolje indijanske konje iz korala.

— Nije nego! Nisam lud! Ako budem izašao iz kuće, ustrelićeš me.

— To bih sigurno učinio da se zovem Kleborn. Osim toga, bolje nisi ni zaslužio. Hajde, izlazi napolje!

— Poslaću Teda Flanagana.

— U redu, kukavice! Ali, nemoj suviše dugo da oklevaš, inače ću početi da pucam na konje.

Potrajalo je prilično dok se ri-

đokosi Flanagan pojavio na vratima. Pošao je oklevajući nekoliko koraka prema koralu, a onda zastao.

— Izvuci pet konja, Ted, veži ih i dovedi ovamo.

— Nećeš pucati na mene, Virg? — pitao je sumnjičavo.

— Ne, ako budeš kolt ostavio u kući, a konje doveo ovamo. Ništa ti se neće dogoditi.

Izgleda da su banditi uvideli da je najbolje da poslušaju čuvara zagona.

Virgil je tačno znao čime Kleborn špekuliše: hteo je da sačeka da se povuče s konjima, kako bi mogao da ga sledi. Konačno, obojica bandita su još uvek imali svoje konje. Međutim, pomoćnik maršala nije ni pomišljao na to da banditima pruži tu šansu.

U međuvremenu je crvenokosi Flanagan vezao konje jednog za drugog i izveo ih iz korala.

Vodio je prvog konja za uzde i približavao se sve sporije, vukući noge.

— Drži se malo više levo, brate! Treba tvog prijatelja Bila da držim na oku — doviknu mu Virgil.

Kada je Flanagan došao na dvadeset koraka, zastao je i rekao:

— Tako, to bi bilo dovoljno, Erp. Hteo je da pusti konje.

— Ako budeš rizikovao da pustiš indijanske konje, od našeg dogovora nema ništa. Moraš da dovedeš konje do mene.

Flanagan pođe oklevajući napred. Dobacio je čuvaru zakona uzde i hteo da potrči nazad.

Virgil je sačekao da bandit stigne gotovo do samog korala, a onda je uzviknuo:

— Stoji!

Ridokosi zastade kao ukopan.

— Otvori koral!

Istog trenutka na prozoru stare kuće pojavila se Klebornova glava.

— Čemu sad ta prevara, Erp? Mi smo...

Virgilov metak prozuja pored banditovog ramena, zari se u okvir prozora i odvali komad drveta.

— Zaveži, Kleborn! A ti, Flanagan, otvaraj koral i to brzo!

Ridokosi podiže ruke, pa ih rezignirano opet spusti. Onda pride koralu i otvori vratnicu.

— Isteraj ta tri konja napolje.

Lupež mrzovoljno poslušao.

— A sada se izgubio!

Flanagan potrča prema kući. Samo što je stigao do vrata, kada se oglasi vinčestenka čuvara zakona. Meci su praštali oko konja. Životinje se uplašeno dadoše u bekstvo. Virgil je dalje pucao za njima, sve dok u paničnom strahu nisu odjurili prema jugoistoku.

— Tako, momci, a sada ne zaboravite svog prijatelja ovde, među kaktusima. Ja sam ga previo, ali je sigurno na ovom suncu ožedneo. I još nešto, Kleborn: ako se još jednom budeš pojavio preko, u Sijeri, kod onog Engleza, imaćeš sa mnom posla.

Okrenuo se i poveo konje prema kaktusima. Tri-četiri metka, ispaljena iz pušaka, prozviždala su prilično daleko od njega.

Virgil se vinuo u sedlo i odjahao.

oOo

Bila je ponoć kada je Virgil Erp ugledao ispred sebe indijanski lo-

gor u udoljici. Prigušena logorska vatra bacala je avetinjsku svetlost. Zaustavio je konja nedaleko od logora.

Iznenada je iza sebe čuo glas.

— To si ti, Zaista si došao.

Iza jednog žbuna uspravi se čovek. Držao je pušku u ruci i prilazio bliže.

Virgil kliznu iz sedla. Poznao je Apača po glasu.

— Dovodim ti tvoje konje natrag.

Indijanac je prišao sasvim blizu i neko vreme ćutke stajao ispred belca. Onda mu je pružio ruku.

— Tek sada sigurno znam da si ti zaista brat Vajata Erpa. Moje ime je Džeronimo.

Prihvatio je uzde i poveo pet konja prema vatri.

Pomoćnik maršala je neko vreme gledao za njim, a onda se ponovo vinuo u sedlo. Pri svetlosti zvezda, odjahao je u pravcu jugozapada.

oOo

Virgil Erp je jahao prema Hejdriku. Iz daleka je ugledao visoki zvonik crkve. A ubrzo zatim i belo okrečene fasade kuća. Poterao je konja galopom.

Zar nije video senku iza male, poljske kolibe? Zar je ovaj, inače tako budan čovek, postao na jednom neobazriv?

U svakom slučaju, jahač je već prošao poljsku kolibu. Ostala je na deset jardi iza njega, kada iznenada odjeknu puščani hitac.

Osetio je samo udarac u glavu, sručio se na vrat konja, a onda sa strane kliznuo iz sedla. Ostao je tu, gde je i pao, lica zarivenog u pesak.

Iza poljske kolibe stajao je visok, mršav momak, plave kose i ledenih očiju.

Bil Kleborn se osvetio.

To nije bila borba, nego podmuklo delo jedne kukavice. Bandit izađe iz svog skrovišta i pogleda žrtvu. Posle nekoliko trenutaka prišao je svom konju, odvezao uzde sa prečke i vinuo se u sedlo.

Pogođenog čoveka delila je čitava milja od naselja. Ležao je kao mrtav, bez svesti. Njegov konj stajao je kraj njega i oborene glave posmatrao svog gospodara.

Sunce je nemilosrdno žarilo zemlju, pa se niko živ nije usuđivao da izađe iz kuće.

Protelo je bar pola sata pre nego što je sa juga naišao jedan stari čovek. Bio je sedokos, bakarne kože izbrazdane bezbrojnim borama. Oči su mu bile crne i sjajne. Bio je to osamdesetogodišnji Agostino, Meskarelo Apač. Oštrim pogledom odmerio je čoveka na zemlji. Nagnuo se nad njim i okrenuo mu lice prema sebi. Virgil je otvorio oči i ugledao prodoran pogled crnih očiju starog Indijanca. Nije mogao da govori.

Indijanac izvadi iz kožne kese na pojasu malu flašu i očisti ranu na glavi Virgila. Ovaj je ponovo izgubio svest. Indijanac ga stavi na konja i odvede u naselje.

Niko nije video šta se dogodilo, pa tako nije ni znao gde se nalazi pomoćnik maršala, Virgil Erp.

oOo

Prošlo je već pet dana kako je Virgil Erp napustio Tombston, a da njegova žena ništa nije znala o njemu. Kada su protekla još dalja tri dana, a Virgil se nije vratio, Dora

Erp se odlučila na korak, koji je kasnije i njoj samoj bio neshvatljiv. Napustila je malu kuću na zapadnoj ivici grada, ostavila decu i uputila se u poštu.

Stari upravnik pošte skloni sa čela štit od zelenog kaučuka i zabrinuto pogleda ženu.

— Vi dolazite zbog Virgila, gospođo, zar ne?

Žena potvrdi.

— Hoćete li da pošaljete telegram komandi u Preskotu?

Dora Erp odmahnu glavom. Zнала je vrlo dobro da to nema nikakvog smisla. Dok se oni u Preskotu reše da nekog pošalju, proteći će sigurno mesec, a možda i više. Virgil ih je pre godinu dana jednom pozvao u pomoć i na kraju je morao da se obrati Vajatu.

Vajat, koga je ona tako mrzela, gde li je on sada? U Dodžu? To ni pošto nije sigurno. U trgovini mešovitom robom, od putujućeg trgovca, čula je pre nedelju dana ga je Vajat negde u Teksasu. Trgovac je, tvrdio da ga je video u Panhandlu, ispred šerifske kancelarije, kako razgovara sa mesnim šerifom. Međutim, nekoliko dana kasnije Džon Klam je doneo jedne novine iz Kolorada, u kojima je pisalo da je u blizini Denvera banda napala poštansku kočiju i da je poznati maršal iz Dodž Sitija uspeo da uhvati vođu bande.

Dakle, bilo je besmisleno da piše deveru. Oh, kako ga je samo mrzela! Ugledajući se na njega, Virgil se tako neraskidivo vezao za zvezdu. Međutim, Vajat Erp je bio sasvim drugačiji čovek. Daleko oštrij, jači i daleko podesniji za taj đavolji posao nego njen muž Virgil.

Tako je Dora Erp bar mislila. Dok je stajala tako utučena na vratima pošte, stari Malkolm joj reče. .

— Imam jednu ideju, ali...

Žena ga pogleda. Zračak nade pojavljuje se na njenom sumornom licu.

— Pa, govorite, mister Malkolm.

— Hm, ja znam da ga vi baš mnogo ne marite...

— Koga, Vajata? Tačno je, ja ga ne marim, jer je potpuno zaludeo Virgila. Ali, konačno, on je brat mog muža. Ako iko može da nađe Virgila, onda je to samo on.

— Uopšte nisam mislio na Vajata — reče upravnik pošte i počeo zbunjeno da kopa po papirima.

— A na koga ste onda mislili? — upita žena žustro.

— Na doktora. — Malkolm je to izgovorio gotovo šapatom.

— Na...? — Dora Erp je ljutito pogledala upravnika pošte. — Mislite li vi možda na Doka Holideja?

Malkolm samo klimnu glavom i nastavi još energičnije da pretura po papirima, kao da nešto traži.

— Ne, nikada! Nikada njega neću moliti za pomoć! — Žena je gotovo vrisnula. I ako je Vajata mrzela, i to uvek ponavljala, ipak bi se to pre moglo nazvati nekom vrstom ljubomore. Holideja je zaista mrzela zbog njegove neprijatne hladnoće. Zbog toga što niko sa njim nije mogao da bude prisan i zbog toga što je bio prijatelj Vajata Erpa. — Dok Holidej, nikad, nikad!

Bila je već na tremu kada je čula Malkolmove reči:

— Možda je on ipak vaša jedina nada, gospodo. Osim toga, slučajno znam da se nalazi u Santa Fe. Mi imamo odličnu vezu sa Santa Fe.

Dora Erp je već bila na stepenicama trema, zastala i lagano se umornim koracima vratila natrag.

Sasvim sigurno joj ništa nije bilo teže u životu, nego da takvu molbu stavi na papir. Uputila je telegram šerifskoj kancelariji u Santa Fe, na adresu Džemsa Broka, oblasnog šerifa.

Ser, u koliko možete da saznate gde se nalazi doktor Džon Holidej, molim vas, obavestite ga da je Vajat Erp neophodno potreban u Tombstonu. Virgila nema već devet dana.

Dora Erp, Tombston.

oOo

Sedokosi oblasni šerif Džems Brok pregrmeo je u svom životu mnoge teške časove. Odsedeo je nedužan nekoliko godina u poznatom zatvoru Fort Vort, zbog nedela koje je počinio zločinac Džek Hardak. Sada, kada mu je mladi pomoćnik doneo telegram sa pošte hitro je preleteo pogledom preko redova, a onda skinuo sivi šešir sa kuke, opasao revolver i otrčao preko ulice u Bilrojavu kockarnicu. Znao je da je Dok Holidej, otkako je u gradu, najveći deo vremena provodio za kockarskim stolom.

Bilo je rano jutro i lokal je bio gotovo prazan. Za šankom je bilo samo nekoliko ljudi, a za jednim od dvadeset stolova pokrivenim zelenom čojom, sedela su tri starca i igrala poker.

Šerif pokaza na trojicu igrača i upita vlasnika.

— Zna li gde je Dok Holidej?

Debeli Bilroj-rukavom obrisao znoj sa čela.

— Dok Holidej? Da, to vam mogu reći sasvim tačno. Doktora Bejkera muči zubobolja.

— Šta, naš zubni lekar?

— Da, ovde je za šankom sve dotle nagovarao Holideja, dok ovaj konačno nije pristao da pođe sa njim kući...

Šerif je već bio na tremu.

Kuća doktora Bejkera nalazila se na kraju glavne ulice, odmah uz Vestern banku.

Ljupka šesnaestogodišnja devojka dugih plavih uvojaka otvorila mu je vrata.

— Hele, šerife, da vas slučajno ne muči zubobolja? Moj otac...

— Da li je Dok Holidej kod njege, gospođice Maud? — ispitivao je Brok.

— Da, ali nema vremena, jer...

— Pustite me, molim vas, unutra. Moram da govorim s Holidejem.

Devojka sleže ramenima i pusti šerifa u kuću.

Džems Brok je zastao ispred poluotvorenih vrata ordinacije i ugledao zubnog lekara Džeremiju Bejkera, kako sedi u sopstvenoj zubarskoj stolici i znoji se.

Ispred njega je, zavrnutih rukuva, stajao mlađi čovek, mršavog, lepog lica i ledenih plavih očiju.

— Oče, šerif je ovde — reče devojka tiho.

Stari Bejker progunđa.

— Zar taj momak ne vidi da nemam vremena? Sada baš koristim usluge najskupljeg zubnog lekara na svetu.

— Samo jedan trenutak, Dok — reče šerif.

— Ništa od toga, šerife. Ako Holidej sada ode, neće se skoro vratiti. To je čovek sa najnežnijom ru-

kom na svetu, pa neću to da propustim.

Holidej pogleda čuvara zakona i dobaci mu.

— Odmah ćemo biti gotovi, šerife. Otvorite usta, Bejker, idemo dalje. — Opet je počela da zuji bušilica. Holidej za trenutak prekide i obrati se devojci: — Kada biste vi pokretali pedal, mogao bih bolje da radim.

— Da, da — javio se lekar sa stolice. — Šta stojiš tu i piljiš, Maud, on je oženjen.

— Nije tačno — reče Holidej hladno. — A sada, doktore, otvarajte usta.

Bušilica je ponovo počela da zuji. Šerif je prišao bliže i posmatrao. Onda je izvadio telegram iz džepa i pročitao ga naglas.

Holidej za trenutak ponovo prekide rad.

— Kada je to stiglo?

— Pre deset minuta.

— Hvala — rekao je kratko i nastavio da opravlja bolan zub svog kolege.

Četvrt sata kasnije izleteo je iz Bejkerove kuće, ne sačekavši da mu kolega zahvali na pomoći i otrčao u poštu.

Uvek je znao gde se nalazi maršal iz Dodž Sitija. Pa ipak, radi svake sigurnosti poslao je tri telegrama. Jedan u Dodž, drugi u Jampu u Koloradu, a treći u Kori u Teksasu, gde se nalazio Vajatov prijatelj, rančer Lonégan.

Posle toga je otišao u pansion u kome je odseo, platio račun, izveo svog konja iz konjušnice i odjurio iz grada u pravcu jugozapada.

Šerif Brok stajao je na tremu svoje kancelarije i gledao za njim,

Stari zubni lekar stajao je kraj nje-ga.

— Grom i pakao, ala se ovom žu-ri!

Serif klimnu glavom.

— Voleo bih da imam takvog pri-jatelja, ako se nekada nađem u ne-volji.

Džems Brok je razmišljao u tom trenutku o tome da su ga Vajat Erp i Dok Holidej izvukli iz pakla ro-bijašnice Fort Vort i nedaleko od grada uhvatili ubicu Hardaka.

oOo

Tombston.

U širokoj ulici Alen vladao je podnevni mir. Samo je jedan pas isplažena jezika i oborene glave, njuškao tremove i izgubio se u se-novitoj uličici.

U „Kristal” salunu nalazilo se de-setak gostiju, naslonjenih uz šank. Okupili su se oko visokog Frenka Mek Loverija. Frenk, stariji od bra-će Mek Loveri, bez sumnje je bio uz Ajka Klantona najvažniji, a i najopasniji među otpadnicima za-kona u Tombstonu. Bio je izrazito visok, širokih ramena, tamnog tena i kratko podsečene crne kose. Nosio je sivi šešir sa velikim obodom, be-lu košulju i kitnjasti prsluk iz Ari-zone, iz čijeg levog džepa je virio teški srebrni lanac. Opasač mu je bio nov i ukrašen, sa dva teška re-volvera kalibra četrdeset pet. S nji-ma je Frenk Mek Loveri rukovao brzo i izvanredno vešto. Nadmeno je pogledao ljude oko sebe, pro-trljao bradu i obratio se vlasniku sa-luna.

— Hej, trovaču, ako slučajno ne-maš ništa protiv, mogao bi da mi upišeš jednu čašu viskija na račun.

Vlasnik lokala klimnu glavom, pa reče nesigurno.

— Imate već tri čaše da platite, mister Mek Loveri.

Frenk se momentalno ukoči. U njegovim tamnim očima bljesnu opasan sjaj. Gotovo tiho, ali sa pre-tećim prizvukom u glasu, rekao je:

— Jesam li te možda molio da me na to podsećaš, debeljko? Nap-red, sipaj viski!

Vlasnik saluna steže usne i pru-ži mu poručeno piće.

Ostali ljudi su zbunjeno piljili u svoje čaše, premetali se s noge na nogu, rasterivali muve i brisali znoj sa čela.

Sa ulice je dopro topot kopita.

Ljudi okupljeni oko šanka, pola-ko se okretoše prema vratima. Sa-mo Mek Loveri nije. Čvrsto je dr-žao levom rukom čašu i posmatrao vrata u ogledalu.

— Šest — rekao je preko volje debeli vlasnik lokala.

— Sedam — uzvрати Mek Love-ri.

Ovu malu igru igrali su već godi-nama. Ko dobije, plaćao je piće.

Najčešće je dobijao Frenk. A kad i nije dobijao, krčmar je smatrao da je za njega bolje da on plati tu-ru.

Topot kopita bio je sve jači. On-da su se čuli oštri koraci i zveket mamuza na tremu.

Vlasnik lokala pogleda prema vratima. Frenk je i dalje ispod če-kinjastih obrva oštro motrio u og-ledalo.

Pri jarkoj svetlosti koja je dopi-rala sa ulice, iznad niskih krila po-mićnih vrata pojavio se čovek. On-da za njim još jedan, pa još jedan

i nekoliko sekundi kasnije još četvorica.

Frenk Mek Loveri skrete pogled, ne pomerajući glavu i procedi kroz zube.

— Sedam, tvoje piće!

Da, u lokal je stupilo sedam gostiju.

Vlasnik bez reči uze čašu i napuni viskijem. Pri ovoj igri nikada nije zaboravljao i sebe. Budući da je i sa drugim gostima igrao ovu igru, od jutra do mraka se nalazio u pripitom stanju.

Sedam tek prispelih gostiju stadoše uz donju ivicu šanka i pucnuše prstima.

— Viski!

Vlasnik lokala prvo ispi na dušak izgubljeno piće, ubaci u fijoku dva metalna novčića, kako bi uveče imao čist račun, pa se tek onda uputi prema donjem delu šanka.

Frenk Mek Loveri oštro, ali neupadljivo, posmatrao je nove goste, koristeći kao i uvek svog saveznika — ogledalo.

Bili su to snažni, oštri momci i na prvi pogled se moglo utvrditi da su kauboji. Frenk je bio ubeđen da su Teksašani i nije se prevario.

Jahači su čutke ispili jako piće, lako se stresajući. Tek posle nekog vremena, okrete se jedan od njih, herkulski građen momak svetlo plave kose, prema vlasniku lokala.

— Je li ovo tvoje najgore piće, stari, ili možda možeš da nam ponudiš neki jači zmijski otrov?

Na to se Frenk Mek Loveri malo odvoji od šanka i ostade oslonjen samo levim laktom, dok je lice okrenuo prema novim gostima. Ljudi, koji su do tog trenutka stajali

uz njega, istog trenutka se izmakohše jedan korak od šanka i zagledaše se u vrhove čizama. U „Kristal” salunu iznenada je zavládala tišina. Mučnu tišinu prekinuo je vlasnikov dubok uzdah.

— Šta te muči, stari? — pitao je Frenk Mek Loveri.

— Tabla gde upisujem tvoja dugovanja je premala, Frenk. Morao bih da spremim novu. Nemoj mi otežavati posao — promrmľjao je, ispirajući čaše.

Mek Loveri se grohotom nasmeja.

— Da, da, trebalo bi da se baviš krupnijim i unosnijim poslovima svakako. Trebalo bi da pripremiš novu tablu da upišeš imena sedmorice Teksašanina.

Plavokosi džin žmirnu levim okom i promrsi.

— Jeste li čuli šta krekeće ova prašnjava žaba iz Arizone, momci?

Šest Teksašana prsnuše u neobuzdan smeh.

Lice bandita Frenka Mek Loverija u trenutku se izmeni. Bilo je kao iz kamena isklesano, samo su mu se oči suzile i opasno sevale.

Sada se i šest Teksašana izmakohše u stranu, tako da je njihov plavi, visoki zemľjak ostao sam za šankom.

— Poteži! — doviknu Frenk. Istog časa mu se stvori u desnoj ruci veliki crni revolver.

Teksašanin, koji nipošto nije bio spor, uspeo je svoje oružje tek do pola da izvuče iz futrole.

Tri sekunde su stajali tako jedan prema drugom, kao okamenjeni. Onda Mek Loveri prsnu u smeh.

— O kej, momče! Dobar si. Ali, ne dovoljno dobar za Frenka Mek Loverija.

Teksašanin lako preblede.

— Vi ste Frenk Mek Loveri? — rekao je razvučeno i lagano vratio revolver u opasač.

— Da, Teks, ako nemaš ništa protiv! — Frenk se ponovo kratko nasmeja i takođe vrati revolver u futrolu.

Sada se i Teksašanin nasmejao. To je bio znak da uzmiče i da neopozivo priznaje nadmoć Frenku Mek Loveriju. Istini za volju, to je bilo najrazumnije što je mogao da učini.

Frenk se sada ponovo okrete prema šanku. Ne pogledavši više plavog Teksašanina, upitao je:

— Dolazite li sa obale Kanadijana?

Teksašanin potvrdi.

— Da, iz Vilajona. Moje ime je Kas Flater. A ovaj ovde — pri tom je pokazao na svog druga, koji je stajao sa rukama u džepovima — ovo je Gari Nils. Možda ste već čuli za njega. On je pre godinu dana osvojio prvu nagradu za streljaštvo, dole, u Dalasu.

Ne, Frenk Mek Loveri nije čuo za Garija Nilsa. Međutim, sve vreme je motrio ispod oka plavog, pegavog momka.

Flater je mirno zavio cigaretu i rekao:

— Ja plaćam jednu rundu, Frenk.

Mek Loveri klimnu glavom. Međutim, ni jednog trenutka nije ispuštao iz oka teksaškog goniča krava, Garija Nilsa, koji je osvojio prvu nagradu u streljaštvu. Iznenada je banditu sinula ideja. Imao je običaj da svoje ideje što je moguće brže sprovodi u delo.

— Mi ovde nemamo, na žalost,

ustaljene običaje, pa tako nemamo ni dan za streljačka takmičenja. No, mislim da bi danas bila odlična prilika za to. Dole, kraj Kešmenovog pansiona imamo divno strelješte. Tamo Ajk s momcima vežba ponekad, ili ispucava novo oružje. A tu, u blizini, odmah može da se kojom čašicom ispere grlo.

— Ajk? — upita Flater razrogačenih očiju. — Mislite li možda na Ajka Klantona?

— Da, kad kažem Ajk, onda mogu da mislim samo na Ajka Klantona.

— Zar je on u gradu?

— Ne znam — izvlačio se Frenk — ali, šta mislite o mom predlogu? Gari bi nam tom prilikom mogao pokazati šta teksaški pobednik u streljaštvu zna i ume.

O svemu tome su još neko vreme razgovarali, a onda, konačno, kauboji iz Teksasa nisu imali nikakvu primedbu na Mek Loverijev predlog.

Polu sata kasnije, napolju, na slobodnom prostoru, nedaleko od Kešmenovog pansiona, okupila se gomila ljudi. Sam đavo je znao kako je Frenk uspeo da ih okupi! Istini za volju, u Tombstonu je bilo prilično ljudi koji su bili spremni da zarade neki dolar koštom. Frenk je čak uspeo da izvuče iz kuće Sirlija Bila i dovede ga na strelješte. Za ovu priliku Sirli Bil je obukao jarko crvenu košulju, stavio novi opasač i zabacio crni stetson na teme, kako bi mu se dobro video pramen bujne kose. Pored njega, Frenk je uspeo da pokrene još neke, za njega značajne ljude. Na primer svog imenjaka Stilvela, koji se pojavio namргоđena lica na strelještu. Tu

se obreo i krivousti Indijan Čarli, zatim Džimi Redmejker, koji je uvek izgledao kao da je upravo izvađen iz groba, zatim Peti Vokham i, konačno mali, krivonogi Džoni Goldvoter.

oOo

Frenk je izabrao sedmoricu da se bore protiv Teksašana. Kako bi cela stvar bila što zanimljivija, trebalo je još dva puta po sedam ljudi da se takmiče za drugu nagradu. Svaki od njih morao je da uplati po dvadeset dolara, tako da je za prvu nagradu samo od udela takmičara bila sakupljena suma od dvesta osamdeset dolara. Pored toga i posmatrači su morali da plate po tri dolara, pa je pred početak takmičenja u kasi bilo blizu hiljadu dolara.

— Hiljadu dolara za prvu nagradu! — vikao je Frenk Mek Loveri iz sveg glasa.

Ovo je praćeno glasnim povcima odobravanja. Spretni vlasnik „Oriental” saluna naredio je svojim momcima da na streljiste doguraju bure viskija, da bi za njim stiglo još nekoliko.

Takmičenje je počelo... Svako je imao pravo na tri hica.

Posle pola sata bilo je jasno da je teksaški kauboj Gari Nils već sa prva dva hica (svaki od njih je bio samo za jedan inč dalje od crne tačke u centru) izbio na prvo mesto.

Frenk Mek Loveri bio je tik iza njega, ali bi teško mogao da oduzme pobedu Teksašaninu, čak i kad bi trećim hicem pogodio ivicu crne tačke. Za Mek Loverijem odmah

su bili Sirli Bil, Indijan Čarli i krivonogi Goldvoter.

Grupa strelaca iz Tombstona okupila se oko Mek Loverija i zaključila da je najverovatnije njegova puška jedan put zakočila, pa je to razlog što je imao lošije pogotke. Što se tiče posmatrača, oni su svi bili uvereni da je pobednik Teksašanin. Međutim, ljudi oko Frenka Mek Loverija žestoko su se okomili na Teksašane. Prvo su ih grdili i psovali, a onda se to izrodilo u žestoku tuču, u kojoj je Gari Nils ozbiljnije povređen. Stajao je modrog oka i piljio u desnu ruku, na kojoj se sada video krvavi trag. U opštoj gužvi i tuči, neko ga je nožem zakačio po ruci.

Podmukli napadač nije bio niko drugi do Frenk Stilvel.

— Dosta sada gužve! Nastavimo takmičenje! Pucaćemo odavde, gde stojimo — vikao je Frenk Mek Loveri, dok mu se znoj slivao niz lice.

Nebesa, radilo se o hiljadu dolara! O ogromnoj svoti novca!

Gari Nils stajao je među svojim sunarodnicima. U to povika Bil Brosius.

— Napred, Frenk, počinji! Neka Teksašanin puca odmah iza tebe,

Odjeknuo je Frenkov hitac.

A onda, samo delić kasnije, iz pravca gde je stajala grupa Teksašana, odjeknu sledeći hitac.

Taj metak, međutim, nije ispalio povređeni Gari Nils. On se zbunjeno okrenuo i ugledao čoveka, koji je stajao iza njega nešto po strani, na mestu koje nipošto nije bilo pogodno za nišanje.

Frenk potrča prema meti.

Metak je pogodio u crnu tačku!

Prodorni pokliči zaoriše se strelištem.

Na to izađe napred čovek koji je pucao umesto teksaškog kauboja.

Bio je gotovo sedam stopa visok i imao snažna, široka pleća. Lice mu je bilo preplanulo, a ispod belog stetson šešira provirivao je pramen sjajne crne kose.

Posmatrači su ga zadržali po- smatrali i odmeravali. Pogled im je naročito privlačio ukršten opasač na uzanim bedrima i dva velika revolvera, čije su drške na neobičan način bile isturene napolje.

— Jel' to zaista tvoj metak u centru mete?

Frenk Mek Loveri odmeri stran- ca.

— Šta bi se to tebe ticalo, dugo- njo?

— Zbog toga što tvrdim da je to moj metak.

Ljudi se uskomešaše. Mek Loveri priđe strancu.

— Ti si pucao?

— Da, Brosius je rekao da Gari može da ustupi poslednji hitac ne- kom drugom Tekšašaninu. Pa, eto, ja sam stajao tu i pucao. Kao što vidiš, prijatelju, ja imam dva re- volvera kalibra četrdeset pet u opa- saču. Ti, međutim, imaš dva lepota- na od kalibra trideset osam. Mi će- mo jednostavno izvući olovo iz das- ke i vrlo brzo saznati ko je pogo- dio crnu tačku.

Frenk ponovo potrča prema meti. Stranac je žurio za njim.

Jedan sedobradi čovek odmah je nožem iskopao metke. Ispružio je dlan na kome su se nalazila dva bez- oblična komada olova. Frenk Mek Loveri poblede kao kreč. Nije bi- lo sumnje da je pogodak u crnu tač-

ku postignut iz revolvera kalibra četrdeset pet.

Na strelištu je vladala grobna ti- šina. Posmatrači su obrazovali ši- rok krug oko takmičara.

Mek Loveri ljutito isturi bradu napred.

— Ti si Tekšašanin?

— Mislim da jesam — uzvratil stranac, izvuče iz džepa cigaru, za- pali je i sa očiiglednim uživanjem povuče nekoliko dimova, a onda ne- očekivano dunu oblak dima Fren- ku pravo u lice.

Razbojnik ustuknu kašljući. U to pristupi bliže Sirli Bil i promrsi.

— Taj momak mora da je lud!

Stranac prezrivo odmeri Bila od glave do pete i uzvratil.

— Ponovi to još jednom, Sirli Bil! Ne čujem baš najbolje. Ako je to bila uvreda, ukopaću te u zem- lju.

Neobuzdanog bandita obli rumen od gneva. Oči su mu opasno seva- le.

— Jeste li čuli, momci? Ovaj pro- kleti Tekšašanin hoće da me...

Na to snažna strančeva pesnica polete, pogodi Sirlija Bila u vrh bra- de i istog časa ga obori s nogu.

Indijan Čarli, koji je stajao sa strane iza stranca, mislio je da sa- da može na svoj način da iskoristi ovu priliku i bacio se na njega.

Međutim, visoki Tekšašanin bio je na to spreman. U poluokretu za- kačio je podmuklog meleza, tako da je ovaj odleteo nekoliko jardi una- zad.

Frenk Mek Loverijeva ruka kliz- nu ka koltu.

U dva skoka stranac se našao van grupe Mek Loverijevih ljudi,

držeci svoja dva velika kolta na gotovs.

— Nemoj, za boga, momče! Ovu stvar treba da rešimo sasvim lepo i miroljubivo. Frenki boj, lepo drži ruke, daleko od opasača, inače će se ujka Luk naljutiti...

— Luk? — ote se Frenku Mek Loveriju. Grom i pakao! Lupio se šakom po čelu, Luk Šort! On je Luk Šort.

Uzbuđeni posmatrači ponovili su šapatom ovo ime.

Čuveni Teksašanin odavno je vratio revolvere u opasač.

— Hej, Frenki, ovde je prilično toplo i neudobno! Gde je lova?

Mek Loveri mu gundajući dade sakupljene dolare. Luk Šort ga hladno pogleda, stavi novac u šešir i pođe ka Gariju Nilsu.

— Evo, amigo, strpaj brzo novac u džepove, pre nego što dobije noge. Hvala na hicu. Moje pucaljke su već počele da rđaju. Zbog toga je baš dobro da s vremena na vreme ispalim koji metak. Ne znam ni sam, drugar, šta da kažem, ali ja ne dajem baš mnogo na savete drugih ljudi. Možda s tobom nije to slučaj. U svakom slučaju, ne bi bilo loše da što pre okreneš leđa ovom prokletom gradu. Ovde ima više lupeža, nego na celom Zapadu ukupno. Do viđenja!

Rekavši to, Luk Šort se okrenuo i otišao. Pratilo ga je više od dve stotine pari očiju.

oOo

Tombston je imao svoju senzaciju i to senzaciju prvog reda. Poznati teksaški avanturista, Luk Šort, bio je u gradu. Odmah se svima

predstavio na način, koji je zaista samo njemu bio svojstven.

Ko je, u stvari, uopšte bio taj čovek henkulske snage, tvrdih očiju, snažnih pesnica, čiji koltovi nikada nisu mirovali u futrolama i koji je gotovo uvek govorio šaljivo — podrugljivim tonom.

Najverovatnije ni tada to niko nije znao. Da li je bio čuvar zakona? Možda teksaški rendžer? Šerif, maršal? Ili je možda bio otpadnik od zakona, sam bez bande, bandit koji je postao čuven, zahvaljujući svojim gvozdenim pesnicama i brzim revolverima.

Ništa od toga nije bilo istina. Bar ne sasvim. Luk Šort nije bio čuvar zakona kao čuveni Vajat Erp, iako je bilo gradova gde je nosio zvezdu. Nije bio tako strastan kockar kao ozloglašeni Dok Holidej, iako je vrlo rado sedeo za kockarskim stolom. Da li je bio revolveraš? Ni to se sa sigurnošću nije moglo tvrditi.

Teksašanin Luk Šort, bio je jednostavno rečeno, avanturista, jedini pravi avanturista Divljeg zapada. Živeo je u Dalasu, Denveru, Preskotu, Dodžu, Fanta Fe i svugde bio kao kod kuće. Sada se pojavio u vrelom Tombstonu. Njegov dolazak uznemirio je veći broj ljudi. Nije im bilo prijatno oko srca.

oOo

U večernjim časovima, u „Kristal” salunu bilo je izuzetno živo. Vlasnik lokala je imao pune ruke posla, tako da mu je znoj lio niz lice, i kroz čekinjaste obrve slivao se u oči. Svaki čas je morao da ih briše rukavom, da bi video šta se dešava oko njega.

Poslednji zraci sunca već su zašli na zapadu. Kad je prvi mrak počeo da osvaja, u ulicu Alen ujahala su četiri čoveka, idući sa istoka. Dolazak ovih jahača doneo je nov talas uzbuđenja u grad. Bili su to Ajk Klanton, njegov brat Fin, Tom Mek Loveri i Bili Kleborn. Kada su ova četiri jahača, pokrivena debelim slojem prašine, kliznuli iz sedla ispred „Kristal” saluna, ljudi sa obližnjih tremova se međusobno pogledaše i povukoše u kuće.

U lokalu je zamro svaki žagor kada se pojavio „kralj Arizone”. Vođa bande dade Tomu Mek Loveriju znak i dobaci mu metalni novčić.

Mlađi Frenkov brat priđe muzičkom automatu i ubaci novčić u prorez na desnoj strani. Ajk Klanton bacio je kratak pogled po lokalu, a onda stao uz šank. Ljudi uz šank odmah se izmakoše da mu naprave mesto.

Samo je ostao Frenk Mek Loveri.

— Helo, Ajk!

— Helo, Frenk!

Vlasnik lokala bez reči izvuče četvrtastu flašu iz police, punu rubinsko crvene tečnosti i stavi je zajedno sa čašom od debelog stakla pred Ajka Klantona.

Vođa bande izvadi zapašać i nasu punu čašu specijalnog pića — crvenog „Fer pointa” i sa uživanjem ispi žestoko piće. Onda se naslonio na šank, podupro laktovim, na isti način kao i stariji brat Mek Loveri, posmatrao je lokal u ogledalu.

— Šta ima novog?

— Svašta.

— Dakle?

— Virgila nema već dve nedelje.

— Aha. I šta još?

— Dobili smo posetu.

Ajk još uvek nije okretao glavu.

— Ah?

— Jedna prilično krupna riba.

— Vajat? — upita Ajk posle male pauze.

— Ne, hvala bogu. Ali momak je istog kalibra: Luk Šort.

Ajk Klanton je tek tada okrenuo glavu i to naglo:

— Luk Šort? Jesi li bolestan?

— Nadam se da nisam. Teksašnin je stigao baš na takmičenje u streljaštvu, koje smo organizovali dole, kod Nelijs. Došao je i pokupio hiljadu dolara.

— Mora da si ipak bolestan. Skoči preko puta, tamo je doktor O’ Klif — reče Ajk lakonski i ponovo se zagleda u ogledalo. Iznenada je otkrio Sirlija Bila. — Hej, na koje drvo je ovaj natrčao?

Frenk se isceri.

— Na jedno proketo tvrdo drvo, koje je izraslo negde u Teksasu, Ajk.

Vođa bande se ponovo okrete i unese Frenku u lice.

— Slušaj ti, nećeš mi valjda ozbiljno tvrditi da je Luk Šort ovde, da vam je pokupio hiljadu dolara i da je tek onda dobio batine od Sirlija Bila.

Stariji Mek Loveri nadlanicom je trljao bradu.

— Sve je tačno, izuzev batina. Njih je, naima, izvukao Sirlj Bil. Indijan Čarli je dobio sledeću porciju.

To je za samouverenog vođu bande bilo suviše. Ljutito je ispio dve čaše, jednu za drugom, a onda promrsio:

— Ne mogu ni na jedan dan da

odjašim iz grada, a da ovde ne dođe do gužve i sve pođe naopako. Gde je Teksašanin sada?

— Stilvel je malo pre rekao da sedi u „Oriental” salunu i ubira nove dolare, igrajući poker.

Ajk se okrete i uzviknu:

— Tom!

Frenkov mlađi brat stajao je na začelju šanka i spremno se odazvao:

— Da, Ajk.

— U „Oriental” salunu sedi jedan džentlmen, sa kojim bi rado progovorio nekoliko reči. Zove se Šort, mislim Luk Šort, ili tako nekako...

Tom Mek Loveri, koji do tada još nije čuo novost, razrogači oči.

— Šta?

— Idi preko i reci mu da iziđe na ulicu! Treba da govorim sa njim!

Kada je mlađi Mek Loveri stupio u „Oriental” salun, vladala je napregnuta tišina. Veća grupa ljudi se okupila oko jednog stola i posmatrala partiju žestokog pokera između dvojice igrača.

Tom poče da se tiska prema stolu. Zainteresovani posmatrači se ljutito okretoše, spremni da negoduju zbog uznemiravanja. Međutim, kada su videli ko se gura prema stolu, izmakoše se u stranu.

Tom Mek Loveri odmeri dvojicu kockara. Odmah mu je bilo jasno koga treba da oslovi. Pošto je bio naprasit i neobuzdan, rekao je glasno:

— Luk Šort! Ajk hoće da govori s tobom. Treba da izađeš na ulicu.

Pažnja ljudi se sada prenela na Toma Mek Loverija.

Nije li on to rekao Ajk? U Tombstonu je bio samo jedan čovek koji

se zvao Ajk. Ajk Klanton! Znači, bio je u gradu i hteo je da govori sa ovim Teksašaninom.

Posmatrači se brzo razidoše. Luk Šort je i dalje mirno sedeo. Kada je njegov partner i sam hteo da ustane, Teksašanin mu reče:

— Hej, mister, partija još nije završena. Vi još imate dobre šanse da dobijete.

— Hvala, mister Šort. Vi ste, u stvari, već dobili ovu partiju. Ja se povlačim.

— Ni govora, čoveče! Neću da uzmem novac, koji nisam zaradio.

Na to Tom Mek Loveri priđe Teksašaninu bliže.

— Šort, zar nisi čuo da...

Na to se Luk Šort uspravi u svojoj svojoj visini. Tom mu nije dosezao ni do ramena.

— Govoriš li ti to meni nešto, maleoki?

Mlađi Mek Loveri pocrvene od gneva.

— Ajk Klanton je naredio da ti...

Snažna Teksašaninova šaka pogodila je kao parni čekić Toma Mek Loverija po sred lica. Kada je mlađi bandit u neobuzdanom gnevu hteo da se maši kolta, u Teksašaninovoju ruci već je bio uperen revolver.

— Slušaj me dobro, mali. Poruči tom tvom prijatelju Ajku, ili kako se već zove, da bih ga veoma rado upoznao. Ali, ja ovde imam još neka posla. Treba da završim svoju partiju pokera. Sad se gubi!

Šort ponovo sede za sto.

Beo kao kreč i lica okupanog znojem od straha, Lukov partner ponovo sede za sto. Teksašanin je igrao tako, da se njegovom part-

neru, koji se tresao od straha, ipak isplatilo što je nastavio igru.

Kada je partija bez žurbe završena, Luk je ustao od stolca, privukao svoj novac, a onda bacio dva srebrna novčića na šank. Čvrstim koracima, zveckajući mamuzama, napustio je „Oriental” salon.

Kada je stupio na trem, spazio je pri slaboj svetlosti petoricu ljudi kako stoje u širokom frontu na uglu kraj „Kristal” saluna i lagano polaze napred: Ajk Klanton, Frenk Mek Loveri, Sirli Bil, Fin Klanton i Frenk Stilvel. Iza njih, naslonjeni na trem saluna, stajali su Tom Mek Loveri, sa tragovima Teksašaninovog šamara na licu i Indijan Čarli.

Luk Šort odmah siđe na ulicu i pođe prema petorici bandita.

Sada ih je delilo devet jardi. Rastojanje, sa koga dobar strelac bez sumnje može da pogodi cilj.

Ajk Klanton stajao je tačno naspram Luka Šorta. Desno od njega bio je Frenk Mek Loveri, a levo Sirli Bil. Fin Klanton vratio se nekoliko koraka nazad i ostao da stoji kraj trema saluna, dok se Frenk Stilvel postavio na suprotnu stranu ulice.

Pet ljudi protiv jednog!

U tom trenutku u Tombstonu nije bilo žive duše, koja bi na život Teksašanina Luka Šorta dala i probušen cent.

Ajk Klanton je isturio glavu napred i neodoljivo podsećao na pticu grabljivicu.

— Ti si Luk Šort?

Beli zubi Teksašanina bljesnuše na njegovom preplanulom licu.

— Slušaj, Klanton, pretpostavljam da si ti jedan od Klantona. Ti

i ja nismo zajedno žuljali školske klupe, ni čuvali svinje. No, ako ti smatraš da naš način oslovljavanja treba da bude tako prislan, neka ti bude. Šta hoćeš od mene?

Ajk je bio tamno crven od gneva. Bio mu je potreban ogroman napor da se savlada i ne maši za kolt, što je u sličnim prilikama činio.

— Ti si jednog od mojih ljudi prevario za hiljadu dolara, Šort. Tu stvar još možemo mirno da raspravimo. Daj novac i razići ćemo se bez neprilika.

Teksašaninov zvonki smeh odjeknu ulicom Alen.

— Ti si, izgleda, neka grdna šaljivčina, Klanton? Kada sam ja to i gde nekog tvog momka prevario za jedan jedini cent?

— Nemoj se praviti glupljim, nego što si, Šort. Lovu na sunce, inače će biti pucnjave.

— Kako god hoćeš, Klanton. Verovatno si dao uputstva svojoj braći gde da te sahrane.

Ajk se ujede za usnu, a onda žustro reče:

— Suviše se razmećeš, Teks! Ako samo hoću, moji ljudi mogu da te zbrišu sa zemlje za jednu sekundu.

— Putovao bih u veoma zanimljivom društvu u pakao, Ajk. Tamo bismo mogli da nastavimo ovaj razgovor.

Ajk je zaurloao.

— Valjda ne uobražavaš da imaš i trunku izgleda protiv petorice ljudi!

— Ljudi? Ako te kreature oko sebe nazivaš ljudima, onda mene vrediš, Ajk.

— Stani, Teksašanine, ja...

U desnoj ruci Luka Šorta već je zablistao revolver.

— Moraš dobro da pomisliš šta govoriš, Klanton, inače će naš razgovor biti neprijatno završen.

Ajk je gutao pljuvačku od besa.

— Mi smo već izašli na kraj sa mnogim momcima, Šort.

— Svakako. Ako je neko hrabar kao ti, pa povede sobom četvoricu ljudi, a trojicu pride ostavi za svaki slučaj na uglu, onda doista mora da ima pravog čoveka ispred sebe da bi pao u nevolju.

— Ah, ti znači uobražavaš da ćemo mi biti zle sreće?

— Vi? Hm, ti u svakom slučaju. Reci mi odmah da li si voljan da kreneš na dugačak put. Čini mi se da je onaj momak preko, sa licem kao od sira, mislim onaj momak, kome bi bilo daleko bolje da skloni desnu ruku sa kolta, tvoj rođeni brat. I on će ti praviti društvo na dalekom putu. Ako baš ne možeš da se odvojiš od svog velikog prijatelja Frenka Mek Loverija, nemam ništa protiv — možeš da ga povedeš. Možda bih mogao da pošaljem na put i onog momka koji je zadenuo u pojas nož za sečenje hleba. Onda bi u paklu imao sasvim zgodno i raznovrsno društvo. Da li bi te to utešilo?

Klantonovi su bili tako zbunjeni, da za trenutak nisu znali šta da odgovore.

Frenk Mek Loveri, najbistriji od svih bandita, procedi kroz zube:

— Daj znak, Ajk, odmah ćemo prorošetati tog razmetljivca!

Fin je prebledeo i značajno pogledao brata ispod oka. Ni za Frenka Stilvela se ne bi moglo reći da je bio rumen. Čak se ni opaki Sir-

li Bil ne bi mogao pohvaliti pribra-nošću. Što se tiče vođe bande, Ajka Klantona, njemu su kroz glavu iznenada proletele najstrašnije stvari koje je čuo o ovom Šortu. Visoki Teksašanin ga je neodoljivo podsećao na Vajat Erpovo držanje i Dok Holidejevu hladnoću i ironiju.

Nebesa, možda taj momak puca isto tako brzo i vešto kao i njegov prijatelj!

— Tebi je, dakle, svejedno što ćeš za jedan minut ležati ovde u prašini mrtav, Šort.

— Pa i tebi je to, izgleda, svejedno, Klantone.

— Ja mogu i da razmislim.

— Isključeno. Moj prvi metak pogodiće te u grudí, amigo. Budi sasvim siguran da jedan metak mogu da ispalim. Garantujem ti čak tri metka. Ako budem imao ceo minut na raspolaganju, brojka može da se popne na četiri ili pet.

— Razmetljivče!

— Daj znak — nestrpljivo ponovi Frenk Mek Loveri.

— Ol rajt!

U to jedan čovek skoči sa obližnjeg trema na ulicu. Džon Klam.

— Ajk! Šta sad to opet treba da znači? Jedva ako ste pola sata u gradu i već izazivate nered. Osim toga, to je sasvim nečasno: petorica protiv jednog čoveka!

— On je Luk Šort! — doviknu vođa bande, ne razmišljajući u tom trenutku kakvu je besmislicu izrekao.

— Pa šta ako je Luk Šort? On je sam protiv vas, kao što je to, uostalom, bio i Virgil Erp.

— Ne raspravljaj se s tim novinarskim škrabalom — brecnuo se Frenk Mek Loveri.

— U redu, Luk Šort! — viknuo je Ajk. — Počnimo!

Fin Klanton poteže kolt. Metak iz Teksašaninovog revolvera izbio je mlađem Klantonu kolt iz ruke.

Drugi hitac je ispalio Bili Kleborn sa trema.

I njega je Teksašanin uspeo da izbaci iz borbe.

A onda, pre nego što su ostali revolveri Klantomovih momaka uspeli da se oglase, počese da grme revolverski meci, jedan za drugim, iza Luka Šorta, prema suprotnoj strani ulice, utonule u sumrak.

Frenk Mek Loveri, Ajk Klanton i Sirli Bil nisu više imali revolvere u rukama. Sledeći metak razoružao je Frenka Stilvela. Ostali banditi su stajali kao ukopani.

Teksašanin lagano okrete glavu. Nekoliko jardi iza njega, na ivici trema, stajao je čovek. Visok, taman, u crnom odelu. U levoj ruci je držao revolver sa izuzetno dugom cevi, u desnoj kolt kalibra četrdeset pet.

Luk Šort se grohotom nasmeja.

— Grom i pakao! Vajat Erp! Baš vi ste morali da nas prekinete u trenutku kada smo počeli da se završavamo.

Maršal iz Dodž Sitija siđe s trema, prođe pored Teksašanina i bez straha stade ispred Ajka Klantona i njegovih ljudi.

— Helo, Ajk!

Vođa bande posmatrao je maršala užarena pogleda.

— Vajat Erp! U redu, vi ste ga izvukli, ali...

— Šta ali? — grmeo je maršal. — Pakuj svoje pucaljke, kupi svoju braću i ostale i gledaj da se što pre nađeš u sedlu.

Ove reči odjekivale su ulicom i kidale nerve banditu.

Ajk Klanton stajao je licem u lice sa svojim najžešćim protivnikom.

Fil se lagano okrete i pođe. Frenk Stilvel ga je sledio. Sirli Bil učinio je isto, pošto je prethodno procedio psovku kroz zube.

Samo su Ajk Klanton i Frenk Mek Loveri ostali. Maršal priđe još dva koraka i zagrme.

— Gubi se!

Frenk ustuknu i lagano izmače. Vajat ga je budno pratio krajičkom oka. Sada je još samo Ajk Klanton stajao usamljen na ulici. Onda je iznenada gnevnim pokretom skinuo šešir s glave i uz psovku ga bacio pred maršalove noge u prašinu. Posle toga se okrenuo, podigao revolver sa zemlje i otišao.

oOo

Vazduh je bio čist posle oluje. Napregnutost je polako popustila i ljudi na tremovima su počeli da razgovaraju glasno. Džon Klam je potrčao prema maršalu.

— Vajat! Samo nebo vas je poslalo. Grom i pakao, ovaj Luk Šort je užasan hazarder. Kako se samo mogao upustiti sa tom petoricom lupeža? To bi se...

— Pretvorilo u krvoprolice, budite sigurni — prekide ga maršal, kome je Teksašaninova hrabrost bila dobro poznata.

Pošto je pozdravio Klama, Luk Šort priđe Vajatu. Smejao se, pokazujući svoje (krupne, bele zube kao u kraljevskog tigra. Pruži maršalu ruku.

— Vajat Erp! To još nikako ne može da uđe u ovu moju tvrdu,

teksašku glavu. Jedno je sigurno: nikad neću uspeti da tako tačno, u pravi čas stignem kao vi ili Dok Holidej.

— Ima vremena, mladi ste, naučićete — čuo se glas sa druge strane ulice.

Luk Šort se okrete na tu stranu. Vedar osmeh mru nije silazio sa usana.

— Dok Holidej! O meni se više brinu i čuvaju me, nego što sam uopšte slutio!

Kockar siđe sa trema i pozdravi Teksašanina.

— Čujte, mister Šort, pet Klantonovih momaka nije baš hor dečaka iz crkve.

— Da, da, Dok, u pravu ste. Oni su znatno oštrij i zabavniji. Nadam se da nisam suviše glupo izgledao u poređenju sa onim naduvenim Ajkom Klantom.

— Glupo? — umeša se maršal. — Ne, sasvim sigurno niste, Luk. Međutim, veoma ste me podsećali na jednog džentlmena, koga dobro poznajem.

Holidej stavi cigaru među zube i promrsi.

— Ne obraćajte pažnju na to, Luk. Kod ovog prevejanog maršala nešto mora i da se otrpi.

— U redu — uzvrat Teksašani pomirljivo. — Znam ja to, uostalom, dobro, ali sve u svemu, isplati se. Veoma se radujem da ste ovde. Sasvim sam siguran da mi ovde neće biti dosadno.

Vajat ga ozbiljno pogleda.

— Najbolje bi bilo da se vinete na svog dugonogog konja i što pre odjašite odavde, Luk. Sasvim sigurno da ovde neće biti ni malo veselje.

— Hej, šta li mu je? — obrati se Luk Holideju. — Postao je još mrzovoljniji nego ranije.

Dok Holidej objasni Teksašaninu šta je maršala dovelo u Tombston.

Luk Šort se uspravi i poče da trlja ruke.

— Aha, znači, konačno sam i ja došao jednom u pravi čas. Ako me sada oterate, maršale, nikada vas više neću pozdraviti, pa makar se sreli i na severnom polu.

— Vi ste nepopravljivi, Luk. U redu, vi ste dobro došli. Imam predosećaj da će ovde biti gužve. Ako je banda nešto učinila Virgu...

— Proći će kroz moje ruke — završio je Teksašani misao.

— Bio bih srećan da za to ne bude razloga — reče čovek iz Misurija — međutim, sve mi se čini da se nešto ipak dogodilo. — Zatim se obrati Doku Holideju: — Svratiću na trenutak do svog prijatelja, Behana.

Holidej klimnu glavom.

Luk Šort je gledao za maršalom.

— Behan? Hej, da to nije onaj ljigavi šerif, koji uvek izgleda gluvo kada mu to odgovara.

Na uvek ozbiljnom Holidejevom licu sada zaigra osmeh. Očigledno mu se dopadala Lukova prostosrdačnost i neposrednost u govoru. Luk Šort je premetao cigaru s kraja na kraj usana.

— Recite mi iskreno, Dok: da mu možda ne bi bilo milije da sam odjahao?

Kockar odmahnu glavom.

— Ne, sasvim sigurno ne bi. On zna isto tako dobro kao i ja da nam je ovde dobar čovek i te kako potreban. Pravo da vam kažem, baš bi mi bilo drago da su Bat Master-

son i Vajatov brat Morgan takođe ovde.

Teksašanin zabaci na potiljak svoj veliki beli šešir.

— Tako? Treba li to da znači, Dok, da sam ja po vašem mišljenju dobar čovek?

Kockar baci opušak i nagazi ga, pa se zagleda u preplanulo Šortovo lice.

— Kada bih znao da se nećete suviše uobraziti, Luk, onda bih vam rekao da samo jednog čoveka stavljam ispred vas.

Teksašanin je pogledao Holideja krajnje iznenađeno. Onda zadovoljno razvuče lice i ponovo pokaza dva reda krupnih, belih zuba.

— Sigurno mislite na onoga, koji sada pije kafu sa marljivim Behanom?

— Imate prava tri puta da pogadate — uzvрати mu kockar i okrete se.

— Jeste li se već negde smestili? — upita Luk Šort.

— Da, stanujemo kod Neli Kešmen.

— Dobro, možda ona ima još neku slobodnu sobicu za jednog tihog spavača.

— Svakako, Luk, hajdemo!

oOo

Šerif Behan, je sedeo pogrbljen iza svog pisaćeg stola kada su prvi pucnji odjeknuli. Skočio je odmah na noge, skinuo šešir sa eksera i napustio kancelariju kroz sporedna vrata.

Ostao je još neko vreme u dvorištu i osluškivao. Kada je najzad hteo da šmugne u sporednu uličicu, pred njim se iznenada našao čovek,

koga je Behan smatrao svojim zlo-duhom.

— Vajat Erp! Vi ovde?

— Da — uzvрати maršal ledeno.

— Baš sam nešto mislio da ću sebi uštedeti put, ako vam odmah po-dem u susret prema sporednom izlazu.

Behan je i te kako dobro osetio porugu u maršalovom glasu, ali se pretvarao da ga to ne pogađa.

— Vi dolazite zbog svog brata?

— Da.

— Veoma mi je žao, ali do sada još ništa nisam saznao.

Vajat klimnu glavom.

— Da, toga sam se i pribojavao. I zbog toga sam prešao ovaj mali put.

— Mali put? — ponovi šerif. — Pa vi ste najmanje...

— Znam ja vrlo dobro koliko je to daleko — prekide ga maršal. — Dakle, vi ništa ne znate o Virgu?

— Ne — Džon Behan stavi ruke na grudi. — Doista mi je veoma žao, ali koliko god sam se tru...

Vajat se okrete i pogleda niz uličicu.

— Koliko dugo još mislite da zadržite zvezdu? — upitao je iznenađeno, hladno posmatrajući šerifa.

Behan ustuknu.

— Šta vi hoćete, maršale? Ja sam zvezdu dobio od...

— Znam je vrlo dobro od koga ste je dobili. Jedino što ne znam to je zašto je još uvek nosite.

— Mister Erp! Protestujem protiv takvog vređanja. Konačno, ja sam ovde izborni šerif. Ja sa vašim bratom nemam ništa, on je savezni maršal. Mi imamo potpuno pode-ljene oblasti rada.

— Nemojte me molim vas, zas-

mejavati, Behan. Oblasti rada! Šta je, na primer, vaša oblast rada? Da sedite u kancelariji, možda? Kada se napolju puca, vi hvatate maglu kroz sporedna vrata. Kada treba tražiti nekog nestalog građanina Tombstona, onda ste pak zauzeti drugim poslovima. Nadam se da vam je poznato da je moj brat građanin ovog grada i da je vaša dužnost da se pozabavite njegovim nestankom. Da ne govorimo da je to vaša dužnost posebno i zbog toga što je on savezni maršal, mister Behan. Možda ćete jednom o tome promisliti.

Kada je čovek iz Misurija hteo da krene, šerif mu dobaci:

— Sve ja to i sam znam, Vajat, ali ne možete od mene tražiti nemoguće.

Erp zastade, pa se onda vrati natrag.

— Slušajte, Džoni, najradije bih vam sada zalepio jednu. Vi ste najprokletiji momak, koji je ikada nosio zvezdu. Kako zakon u ovom gradu može da se poštuje, kada ga predstavlja čovek, kakav ste vi? Gde ste vi uopšte, kada se u vašem gradu nešto dešava, kada dođe do gužve i pucnjave? Potpuno se oslanjate na mog brata. Istovremeno ga grдите i spletkarite protiv njega. Gde ste, na primer, bili malo pre kada se pucalo na ulici Alen?

— Pucalo se? Ništa od toga nisam čuo. Bio sam se zaneo u pisanje izveštaja.

— O krađi konja, naravno — prekide ga čovek iz Misurija grubo. — Tu istu pesmu slušam već godinama. Behan, gde ste bili?

— U svojoj kancelariji. Kad vam

kažem, ništa nisam čuo. U protivnom bih se, naravno, umešao.

Vajat se resko nasmeja.

— U redu, možda ste vi zaista ubogi đavo, Behan. Ali, zašto onda ne vratite zvezdu? Tombstonu nije potreban šerif. Moj brat Virgil je ovde, a ako mu bude potreban pomoćnik, onda sigurno neće izabrati vas.

oOo

Dora Erp sedela je u kuhinji, Heca zarivenog u šake. Galama, koju su stvarala dva dečaka, dopirala joj je do ušiju kao iz velike daljine.

— On je mrtav — mrmljala je sebi u bradu. — On je odavno mrtav. Oni su ga sačekali negde u pretriji i tamno napali.

„Moram da stavim decu u krevet“, mislila je. Onda je čula šum na vratima. U hodniku su se čuli koraci. Dora Erp potrča prema vratima i naglo ih otvori. Tri jardi ispred nje, u polumračnom hodniku, stajao je Dok Holidej. Za trenutak je zastala kao ukopana, zarivši prste u dovrata, a onda uzviknula i obisnula se posetiocu oko vrata. Strah, bol, neizvesnost, sve što je tih dana mučilo, kao bujica je provalilo iz nje. Nezadrživo je jecala. Kockar je stajao mirno i strpljivo.

Konačno se malo pribrala i kecljom obrisala oči.

— Molim vas, oprostite mi, Dok. Ja... ja sam tako uplašena. Hvala vam što ste tako brzo stigli ovamo. Jeste li uspeli da obavestite Vajata?

— Da — uzvratila kockar kratko. — On je takođe u Tombstonu. — Prećutao je pri tom da je sam lič-

no obavestio Vajata, da je nekoliko dana i noći jahao bez odmora, samo da bi našao maršala.

— Vajat? — promucala je žena, ne shvatajući. — Zar je i on već ovde, u Tombstonu?

— Da, madam.

— Otkada je u gradu?

— Od pre pola sata.

— I gde je sada?

— Kod Džonija Behana.

— Hoće li kod nas da spava?

— Već smo se smestili u Kešmen pansionu.

— Ali, ja mu moram ispričati šta se dogodilo!

— Mister Klam mu je već sve ispričao.

— Klantonovi su ga pretukli kao besnog psa, a onda su se izgubili iz grada. Ležao je ovde polumrtav i nije odmah mogao da se vine u sedlo. Mister Klam ga je odvrćao da ne ide u poteru za njima. Ali, i on je Erp. Vajat mora da potraži Klantonove.

— To nije potrebno — uzvratil kockar. — Malo pre je naleteo na njih u ulici Alen.

Žena stavi šaku na usta da ne bi prisnula.

— Gospode, ona pucnjava?

Onda klonu na stolicu kraj vrata. Dakle, opet je kao i ranije što je bilo. Tek što je stigao u grad, a već je došlo do pucnjave.

— Šta ćete, madam, Klantonovi su se zakačili sa Lukom Šortom.

— Zar je i on ovde? — uzviknu žena. — Za ime neba, šta će on ovde?

Kockar nabra obrve.

— Odmah ću vam reći, gospodo. Ponudio se da zajedno sa nama traži vašeg muža.

Žena obori glavu i zagleda se u svoje ruke.

— Ubistva i stalne tuče — uzdisala je, ponavljajući po hiljaditi put svoju staru pesmu. — Vajat je za sve kriv. Moj muž je mogao da ostane u vojsci. Već je bio oficir, kao i njegov otac, uostalom. Ali, onda je tu bio Vajat, koji je postao čuveni šerif. — Prekinula je rečenicu i ustala. A onda je dodala ledeno: — Ipak, hvala vam što ste došli, Dok Holidej.

Kockar joj uzvratil još hladnije.

— To sam učinio zbog Vajata Erpa.

Dora Erp se malo izmače, a onda uzviknu:

— Ja vas mrzim! Vas i njega!

Ulazna vrata su se već odavno zatvorila za Dok Holidejem, a žena je još uvek stajala i piljala u njih.

•••

Na zapuštenom Klanton ranču, ispred glavne zgrade, pogrbljen stajao je sedokosi čovek i natmurena izraza posmatrao jahače, koji su nailazili prema njegovom dvorištu.

Gore, na verandi, naslonjen na stub, stajao je sedamnaestogodišnji Bili... On je namrgođeno posmatrao jahače.

Ajk i Fin kliznuše iz sedla. Nisu pozdravili oca, niti udostojili mlađeg brata jednog jedinog pogledom. Oborene glave, ušli su u rančersku kuću. Braća Mek Loveri i Bili Kleborn su ih sledili. Sirli Bil i Frenk Stilvel išli su za njima.

Samo je Indijan Čarli ostao napulju i seo na stepenice.

— Hej, Bili dečko, imaš li nešto za pušenje za jednog sirotog momka?

Bili, koji je još jedini ostao na očevom ranču i radio, mrzovoljno promrsi vadeći iz džepa pribor za pušenje.

— Trebalo bi ponovo da odeš gore u rudnik srebra i tamo radiš. Onda ne bi morao od mene, koji ni sam nemam ništa, da prosjačiš cigaretu.

Indijan Čarli sleže ramenima i uvi cigaretu. Onda se načini nevešt i gurnu duvanjesu u svoj džep.

Bili se istog časa stvori iza njega i gurnu ga kolenom u leđa.

— Hej, Čarli, ovo nije Tombston, ne zaboravi. Daj mi moj duvan!

Bandit se napravi tobož iznenađenim, promrsi neko nerazumljivo izvinjenje, izvadi duvanjesu i vrati je mladiću.

Na to se stari Klanton obrati Bilu:

— To su prijatelji tvog velikog brata. Sa takvim ljudima ti hoćeš da jašiš.

— Ah, ostavi me molim te na miru — brecnu se mladić i ode do korala.

Unutra, u rančerskoj kući, sedeli su razbojnici za grubo otesanim stolom i pili loš viski. Niko nikog nije gledao.

Levo, u uzanom produžetku sobe, stajala je stara, koščata žena i poslovala. S vremena na vreme je samo podizala pogled prema mestu gde je sedeo njen najstariji sin Ajk. Na sve je ćutala, kao što je to, uostalom, činio i njen muž.

Tom Mek Loveri sedeo je kraj svog starijeg brata i piljio u čašu. Kako je bio najnemirniji član bande, nije više mogao da izdrži ovo mučno ćutanje.

— Šta će sad biti, Ajk? Krdo smo izgubili...

— Gledaj svoja posla! — odbrusi mu stariji brat.

— U redu, u redu, već ćutim, ali nikad neću shvatiti zbog čega je Ajk jednostavno okrenuo konja u ulici Alen.

Stariji brat se ponovo brecnu na njega.

— Niko to i ne traži od tebe. Ko je, uostalom, od tebe tražio da u „Oriental” salunu izazoveš Luka Šorta da ti opali šamar?

Tom podskoči kao izbačen oprugom.

— Nemaš prava da mi to prebacuješ, Frenk. Ko je od tebe tražio da dozvoliš da ti Vajat Erp izbije kolt iz ruke?

Frenk povuče grubo mlađeg brata ponovo u stolicu.

— Već sam ti rekao da zavežeš, dečko! Ako to nisi razumeo, ja ću ti onda zapušiti usta.

Ajk je odsutno piljio u svoje ruke. Konačno je progovorio i Fin, koji je sedeo s njegove desne strane.

— Sasvim jasno, ovo krdo smo morali da izgubimo. Bilo je isključeno da se tučemo sa onim prokletim Apačima. Onaj Džeronimo je pravi pravcati đavo u ljudskom obliku. No, jednoga dana će oni nama naleteti pod kopita. Tada ću prorešetati te proklete, crvene lupeže!

Frenk Stilvel promrmlja, prateći tok svojih misli.

— Imma li ovde bar nečeg za jelo?

Ajk samo preseče pogledom Stilvela i ovaj obori glavu. Fin Klanton je nastavio.

— Mi prosto nismo imali dovolj-

no ljudi. Bar da je bio Dan sa nama, pa bi sve bilo o' kej. Ali, ti prokleti Indijanci su suviše prepredeni, pa su došli u praskozorje. Siguran sam da su najveći broj goveda oterali u neko svoje skrovište. Sreća je jedino što nam je njihov poglavica doviknuo svoje ime sa proplanka. Zapamtiću ga!

— To si nam već jednom ispričao — odgunda Ajk. Njegove misli su bile zaokupljene sasvim drugim stvarima. Pošto se razgovor bandita i dalje vodio o izgubljenom krdu, nestrpljivo je lupio svojom teškom pesnicom o sto, tako da su čaše podskočile.

— Hoćete li već jednom da prestanete! Imamo mi i drugih brigaa! Možda bi se mogli zamisliti i nad tim što se u gradu nalazi onaj vuk iz Dodž Sitija. Osim toga, sa njim su i njegovi verni pratioci!

Sirli Bil odmahnu rukom.

— Oni traže Virga. Šta se to nas tiče? Sam davo zna gde se taj momak deo. Možda ga je Džeronimo zarobio. Taj crvenokožac je kivan na svakog ko imra belu kožu.

Ovaj deo razgovora nije ni malo bio prijatan Bili Klebornu. Meško-ljio se na stolici, a onda konačno procedio kroz zube:

— Džeronimo ga nije zarobio.

Svi banditi, kao po komandi, okretoše glave prema Bilu. Ajk gotovo zareža.

— Šta to treba da znači?

— Ja sam sreo Virga.

— I?

Kleborn nabra obrve.

— Vraćao sam se iz Sijere, gde sam hteo malo da pročešljam onog smrdljivog ovčara. No, stvar je is-

pala loše, jer je lupež bio budniji nego što nam je odgovaralo.

— Ko je bio s tobom? — ispiti-vao je Ajk.

— Flanagan i Hajo su bili sa mnom.

— I gde si ostavio tu dvojicu?

— Usput smo naišli na malu grupu Apača i uzeli nekoliko konja. Zar sam mogao da naslutim da se među njima nalazio baš Džeronimo?

Ajk Klanton tresnu pesnicom o sto.

— Uvek sam govorio da si ti običan idiot, Kleborn! Jeste li čuli momci, taj magarac je Džeronimu ukrado konje!

— Čak je sve dobro ispalo, Ajk. Uspeli smo da im zapalimo šatore i kola i umaknemo sa pet konja.

Ajk Klanton odmahnu glavom.

— Džeronimu niko ne može da umakne sa pet konja.

Frenk Mek Doveri se umeša u razgovor.

— Šta znači: umaći? Možeš da se izmakneš danas i sutra, ali on će te goniti, ako treba do Tombstona.

— Kad vam kažem, sve bi bilo dobro, da nije Virg došao.

— Virgil Erp? — upitalo je nekoliko bandita u glas.

— Da, taj lupež nam je doskočio gore, kod stare stanice za zamenu konja, kod Hejdrika. Uspeo je da nam oduzme indijanske konje, rani Haja i razjuri naše sopstvene konje, kako ne bismo mogli da ga sledimo. Trebalo nam je više od četiri sata da ih ponovo nađemo. To nam je, naravno, ubilo volju da dalje sledimo Virgila. Rastali smo se. Flanagan i Hajo, sa zavojem na glavi, odjahali su u pravcu severozapada.

Kako sam kasnije utvrdio, uleteli su pravo u naručje Džeronimu.

Ajk steže pesnice i upita žustro.

— Odkud to znaš?

Kleborn se maši za džep i izvuče stari, vojnički dogled.

— Sa ovim se može videti vraški daleko...

— Virgil Erp, šta je sa njim bilo?

Kleborn nesigurno pogleda vođu bande.

— Pa, gledao sam da što pre uhvatim maglu, da odem što dalje od Apača. Zbog toga sam u Hejdrik otišao s južne strane, uveren da tamo neću naleteti na Indijance. Na milju ispred grada naišao sam na poljsku kolibu i sjahao. Odveo sam konja u šupu, a onda odmah zaspao. Konačno, čitavu noć pre toga nismo spavali...

— Ne zaobilazi. Šta je bilo sa Vingilom Erpom?

Kleborn nadlanicom obrisa oznajeno čelo.

— Kada sam se probudio, video sam ga kako nailazi. Prošao je nedaleko od kolibe. Odmah sam skočio na noge, dograbio pušku i istrčao napolje. On je istog časa upeo na mene svoju vinčesterku, ali me je sa dva metka promašio. Moj prvi hitac zbacio ga je iz sedla.

Frenk Mek Loveri pogleda ga pravo u oči.

— Erpovi rukuju puškom isto tako dobro kao i koltom, Bil. On te nije promašio, prosto zato što nije imao prilike za to. Ti si ga s leđa skinuo.

— To nije istina — branio se bandit.

Na to Ajk Klanton podskoči, baci

se preko stola i uhvati Kleborna za grudi.

— Momče, nemoj mi pričati bajke! Jednog Erpa ti nikako nisi mogao da izbaciš iz sedla, a pogotovo ne jednim metkom. Govori!

Klebornovo lice dobilo je boju pepela.

— Šta hoćeš ti od mene? Ostavi me na miru. Ispričao sam ti kako je bilo.

Na to ga vođa bande grubo odgurnu, tako da je tresnuo o zid. Pri tom se razbio ukrasni tanjir na zidu. Stari rančer se pojavio na vratima, čuvši buku.

— Nemoj razbiti ostala dva, Ajk.

— Ostavi nas na miru — brecnu se Ajk, a onda se ponovo ustremi na Kleborna, koji je sedeo na podu. — Ti, prokleta đubre, jesi li ustrelio s leđa čuvara zakona?

Bili Kleborn se nije usudio da pusti glas od sebe.

Ajkova reakcija nipošto nije bila užasavanje zbog podmuklog dela. Prosto se brinuo za svoju kožu. Van sebe od besa, steže šakama Kleborna za vrat.

— Govori već jednom, Bil, inače ću ti sabiti sve zube u grlo! Ostavio si ga da leži? Ti, bedni pacove, sigurno si se odmah vinuo u sedlo i uhvatio maglu kao poslednji kukavni kojot! Zar ne?

Bandit je s mukom hvatao vazduh.

— A šta mi je drugo preostalo? Erpovi su veoma opasni, ti to sasvim dobro znaš. Zar je trebalo da čekam da se uspravi i izbuši mi lepu rupu u glavi?

Bandit još nije ni završio rečenicu, kada počeo da pljušte šamari. Frenk Mek Loveriju je jedva us-

pelo da odvuče razgnevljenog vođu bande.

— Pusti ga, Ajk!

Najstariji Klanton stajao je kao gorila, stegnutih pesnica grubo odgurnuo Frenkovu ruku.

— Budale, proklete budale, vi uopšte ne znate, niste svesni šta je ovaj lupež uradio! Vajat Erp je ovde i on će tražiti svog brata. Koliko ga ja poznajem, tražiće ga sve donde, dok ga ne bude pronašao.

— To znamo i sami — promrsi stariji Mek Loveri.

— Ah, znate? Onda svakako znate i to da ga miševi iz Hejdrika nisu izbacili iz sedla, niti duh moga pokojnog dede.

Frenk Mek Loveri sruči se u stolicu.

— Da, u pravu si, Ajk. I to znamo. Ja znam čak i to da će on vrlo brzo saznati kuda si se ti posle Tombstona uputio sa krdom. Onda će mu, naravno, biti jasno da si bio u blizini. Osim toga, on već zna o obračunu ispred „Kristal” saluna.

— Gde je tvoj spretni, mali brat udario čuvara zakona kundakom i to s leđa. Uviđam da sam oko sebe okupio sve same mudre i sposobne ljude. Ol rajt, Frenk, ti dakle, znaš kako stoje stvari. Uveren sam čak da si ti jedini kome je to jasno. Ali, ostali bivoli, pogledaj ih samo! Pogledaj samo ovog nespretnjaka, Stilvela, kome je izgleda nešto smešno.

Uplašeni bandit, se branio.

— Varaš se, Ajk, zaista nemam čemu da se smejem.

Vođa bande je kružio oko stola kao divlja zver.

— Ne, ti doista nemaš čemu da se smeješ. Niko od nas nema. Zna-

te li šta će se sada dogoditi? Reći ću vam. Vajat Erp i Dok Holidej su već ušli u trag Virgilu.

Frenk Mek Loveri ustade sa stolice.

— Postoji samo jedan izlaz: moramo odmah krenuti, kako bismo pokušali da uklonimo Virgilov leš. Možda će nam uspeti da stignemo u Hejdrik pre one trojice.

Ostali pogledaše upitno vođu. Ovaj navuče šešir na čelo.

— U pravu si, Frenk. Momci, u sedlo!

U to iz kuhinje, uđe stara mršava žena.

— Ajk!

— Šta hoćeš? — odbrusi ljutito vođa bande.

— Ostani ovde!

— Ostavi me na miru!

Žena uhvati sina za mišicu.

— Neka bar Fin ostane.

— Ako on neće da jaše s nama, to je njegova stvar.

Međutim, Fin je natakao šešir na glavu i pošao sa Tomom Mek Loverijem napolje.

Stari rančer propustio je ljude da prođu pored njega. Međutim, kada je najmlađi od braće dotrčao i žurno prikačio opasač, starac ga grčevito uhvati za mišicu.

— Ti nećeš jahati s njima, Bili.

Mladić je pokušao da se otme.

— Šta hoćeš, oče? Ajk i Fin moraju da se bore. Ja više nisam de- te. Zašto ne mogu da idem sa njima? Ajk, reci mu da moram da po- dem.

Vođa bande već je bio u sedlu.

— Čuo si šta je tvoj otac rekao — uzvratilo je grubo. — Možda se više nećemo vratiti, neko mora da ostane na ranču! — Rekavši to, obo-

de konja i u divljem galopu odjurio kroz dvorište.

Stari rančer je ćutke gledao za dvojicom starijih sinova i njihovih prijatelja, sve dok je mogao da ih vidi.

oOo

Bilo je rano pre podne, kada su tri jahača ušli u Kolgi.

Ljudi, okupljeni na tremovima, posmatrali su ih razrogačenih očiju. Njihovu pažnju daleko su više privukli konji od samih jahača.

Jedan stariji čovek, zarastao u prosedu bradu, u zelenoj košulji i pantalonama koje su dosezale gotovo do pod pazuh, munu laktom svog suseda, zavaljenog u naslonjaču.

— Pakao! Pogledaj samo one konje! Onog riđana! To je kanzaška vrsta. Gore, u Salini, ima rančeva gde se odgajaju takvi konji, a ovaj je i među njima klasa. Onaj drugi, koga jaše onaj dugonja, to je opet rasno grlo iz Teksasa, koje vredi čitavu gomilu novaca. Kockarevog konja ova dva poznavao nisu mogla da otkriju, jer je bio zaklonjen. Ali se zato na suprotnoj strani ulice nekolicini posmatrača oteo uzvik: — Kakva životinja!

Jahači izgleda nikoga u Kolgiju nisu interesovali. Kada je Vajat Erp ispred kantine kliznuo iz sedla, rekao je svojim saputnicima:

— Ovde se nećemo dugo zadržavati. Ja idem do šerifa.

— Svratite u poštu i kod lekara — doviknu mu Holidaj.

Luik Šort, koji je upravo prebacio uzde preko prečke, dodade:

— O kej, ja ću malo da razgledam-ovu krčmu.

Tako je svako krenuo svojim poslom, da bi se raspitao o nestalom Virgilu.

Šerif je bio mali, koščat čovek, svetlih očiju. Položio je na sto revolver, koji je upravo čistio, kada je ušao čovek iz Misurija.

Vajat ga kratko pozdravi i reče.

— Moje ime je Erp. Ja bih hteo...

— Erp? Ja vas poznajem. Vi ste gore u Tombstonu pomoćnik maršala, zar ne?

— Ne, to je moj brat Virgil. Upravo zbog njega sam i došao ovamo.

— Onda ste vi Vajat Erp?

— Da.

Mali šerif izvuče lulu iz usta, priđe maršalu i pruži mu ruku.

— Vajat Erp! Kakva čast! Nikad ne bih ni pomislio da ćete ikada zalutati ovamo.

Vajat ga prekide i izloži mu šta ga je dovelo ovamo. Šerif je načinio ozbiljno i važno lice.

— Da, da, o tome bih morao da promislim. Možda bi bilo najbolje da idemo do Cio Pina. To vam je jedan stari Italijan, koji u sporednoj uličici ima nešto što liči na štamparsku presu, na kojoj s vremena na vreme napravi mesne novine. To mu ne donosi baš mnogo.

Erp prekide opširnog i pričljivog šerifa.

— Verujete li da taj čovek nešto zna?

— Ako ovde u Kolgiju neko zna novosti, onda je to Cio Pina. Hajdemo! Ja ću samo opasati svoj top, pa krećemo. Nije daleko.

Nekoliko minuta kasnije stajali su pred oronulom drvenom kućicom, koja je izgledala kao sklepana od sanduka.

Šerif Briger gurnu vrata, koja se uz užasnu škripu otvoriše.

— Praktično, zar ne? — reče čuvar zakona. — Tako Cio Pino uvek čuje kada mu neko dolazi. Briger je išao napred, a Vajat za njim. Ušli su u mračan hodnik sa jakim mirisom belog luka i jevtinog duvana. Šerif je zakucao na vrata.

— Avanti! — čuo se sladunjav glas.

Briger je otvorio vrata i Vajat ugleda prostoriju u kojoj je vladao neopisivi nered.

Levo, na staroj komodi, ležali su razbacani delovi odeća, a na njima debeo, beli mačak. Svuda naokolo stajale su stolice i tronošci. Kraj prozora, kroz koji je jedva dopirala svetlost, ležala je druga, crna mačka. U ormanu je bilo toliko natrpahnog papira, da vrata uopšte nisu mogla da se zatvore. Na niskom stolu nije bilo ni jednog kvadratnog inča, koji nije bio zaposednut: lonci, raskupusane knjige, poluprazne flaše, tanjiri i opet gomile papira.

U desnom uglu, pored dvorišnih vrata, sedeo je mali, debeli čovek, tamnih očiju i na koricama knjige seckao luk. Desno, na maloj peći, koja se nalazila u upravo opasnoj blizini gomile hartije, pucketala je vatra, na kojoj se kuvalo jelo neobičnog, sladunjavog mirisa.

— Helo, Cio Pino! — doviknu šerif i saplete se u polumraku na nešto meko, što odmah počeo da mjače.

— Helo, šerife! Uđite unutra. Odmah ja imati vremena. Spremati ručak. Važno, vi znate. Čovek mora jesti, imati vremena za spavanje i za vino. Samo sedite, odmah ću počistiti stolicu. Ah, vi doveli posetu!

— Da — uzvрати šerif — ovo je jedan moj kolega, ako to tako mogu da kažem.

Obojica su bili do te mere brbljivi, da je čovek iz Misurija odmah bio uveren da čuvar zakona ne posećuje baš retko ljubaznog Cio Pina. Ni razlog ovih poseta maršalu dugo nije ostao tajna.

Cio Pino potapša šerifa po rameu i reče.

— Si, si, imam još jednu flašu dobrog vina. Moj brat meni poslao iz Friska. Odmah ću je otvoriti!

Uskoro je iz hodnika dopiralo mrmljanje, zveckanje stakla, a onda se Pino vratio u sobu sa tri čaše.

Blagim pokretom odgurnuo je sa stola jedan predmet, za koji je Vajat u polumraku mislio da je zgužvani komad odeće. Međutim, ispostavilo se da je i to mačka.

Konačno je Briger uspeo da predstavi svog pratioca Pinu.

Ovome samo što flaša nije pala iz ruke.

— Mama mia! On je Vajat Erp! O Santa madona! Uno momento, onda moram da donesem drugu flašu.

Niko ga nije mogao sprečiti da ne donese drugo piće.

Briger je iskoristio trenutak kada je Italijan izašao u hodnik i došapnuo Erpu:

— Kao što vidite, delovalo je, mister Erp. Sad će doneti vino, koje otvara samo na Božić.

Hteo ne hteo, Vajat je morao da prihvati ponuđeno piće i iskoristio priliku da ispriča domaćinu šta ga je ovamo dovelo.

Cio Pino se duboko zamisli.

— Čekajte malo, to baš nije ta-

ko jednostavno. Gospođa Blekbri ima jednog nećaka, koji se stalno muva oko korala na ulazu u grad. Taj deran mi je ispričao nedavno da je čovek, koji odgovara tom opisu, prošao pored korala i raspitivao se za nekog Engleza, odgajivača ovaca.

Cio Pino zari glavu u šake, pa onda opširno i komplikovano objasni gde se nalazi Britančeva farma.

— Sačekajte ipak trenutak, maršale. Najbolje je da dovedem tog derana, pa ga vi sami pitajte.

Deset minuta kasnije ljubazni Italijan se vratio, vodeći bosonogog derana.

— Tako, Džimi — rekao je. — Ovaj čovek je Vajat Erp. Sada ćeš mu lepo i tačno ispričati ono što si meni skoro ispričao, o jahaču koji je tražio Britančevu farmu.

Dečak uplašeno pogleda čoveka iz Misurija, a onda reče:

— Pitajte ga sami, Cio Pino. To je on. Samo što danas ima drugo odelo na sebi i obrijan je, pa izgleda mlađi.

Pošto je to rekao, dečak istrča napolje. Očigledno ga je zbunila velika sličnost između braće Erp.

Mali šerif u međuvremenu se izdašno nalivao vinom i načinio ljutit izraz lica, kada je video da se maršal oprašta sa domaćinom.

U međuvremenu se Dok Holidej raspitivao gde stanuje lekar i zatekao ga u ordinaciji. Nije bio naročito ljubazan i rekao je svom posetiocu da je prošlo njegovo radno vreme.

Kada mu je Holidej objasnio zbog čega je došao, odmahnuo je glavom i rekao mrzovoljno.

— Ovde je bio jedan momak sa ranom na glavi, ali taj nipošto ne odgovara vašem opisu. Osim toga, pre je ličio na skitnicu, nego na maršala.

Holidej se uputi u poštu.

Tamo je zatekao jednog mršavog, pegavog mladića. Kada mu je kockar objasnio razlog svoje posete, ovaj mu je rekao da je čoveka, koji odgovara opisu, video u pansionu Džoela O' Konora, koji se nalazi na izlazu iz grada.

Na tremu pošte Holidej je još za trenutak razmišljao da li da ode pred kantine po svog konja, a onda se ipak odlučio da ode do pansiona pešice.

Luk Šort je jedva prošao kroz niska vrata kantine i bacio pogled po 'polumračnom lokal.

Crnokosa devojka, sa velikim mindušama, išla je bosa između stolova, skupljala čaše i flaše i osmehivala se gostima. Uz šank je stajalo više ljudi, koji su neodoljivo podsećali na lupeže i skitnice. Gotovo svi su govorili istovremeno, smejali se i psovali. Bilo je uobičajeno za krčme u pograničnim gradovima da su u ranim jutarnjim časovima tako posećene.

Teksašanin se progura do šanka i doviknu vlasniku da želi viski. Kada mu je najzad krčmar umornim pokretom dodao čašu, a Luk hteo da je prinese ustima, momak koji je stajao do njega, grubo ga gurnu. Šort je uspeo da uhvati čašu u letu, a sadržina se prosula po ramenu gosta koji mu je stajao sa druge strane.

Čovek se smesta okrete. Na njegovom kreolskom licu blistao je par tamnih, podmuklih očiju. Sa-

suo je na Teksašanina pravu bujicu španskih psovki.

— Smiri se, brate. Ja ću te častiti pićem, a dok pređeš na drugu stranu ulice, tvoja lepa košulja biće ponovo suva.

Kreolac, međutim, nije hteo da se umiri. Na Teksašanina je osuo paljbu i mladić koji mu je gurnuo čašu iz ruke. Šortu je bilo jasno da dokoni ljudi traže kavgu, pa je bacio novac na šank i hteo da izađe. Na to mu se kreolac baci na leđa. Time je, jasno, učinio neopisivu grešku. Luk ga je dohvatio za ramena i prebacio preko glave, tako da je svom žestinom tresnuo o pod.

Ovo je izgleda bio signal za drugog momka da napadne stranca sa strane. Zamahnuo je pesnicom prema strančevoj glavi, ali je ovaj spremno dočekao napad. Izbegao je udarac i tako žestoko ga pogodio šakom za vrat, da je napadač svom žestinom lupio o šank, rušeći čaše.

Četvorica se odvojiše od šanka i ustremiše na Šorta. Teksaški golijat udarao je pesnicama kao čekićem, a gde je pogodio, tu više trava nije rasla. Gotovo svaki udarac bio je pogodak. Konačno, Luku Šortu, nasmejanom avanturisti, nije bilo prvi put da se nađe u takvoj situaciji. No, onda se umešашe i drugi u tuču. Ustajali su od stolova da bi napali stranca. Nastao je neopisiv metež. Polomljeno staklo je zvečalo, stolovi i stolice su prevrtani.

Pošto je napustio kuću gostoljubivog Italijana, Vajat Erp je ugledao Doka Holideja kako ide drugom stranom ulice. Ukratko su jedan drugog obavestili šta su saznali

— Možda je Luk saznao još nešto — reče čovek iz Misurija. — Da li je još u kantini?

Upravo su se nalazili na nekih pedeset metara od kantine, kada se začu lomnjava. Jedna stolica proletela je kroz prozorsko okno.

— Da — reče kockar kratko. — On je sasvim sigurno još uvek u kantini.

Odmah su potrčali u pravcu lokala.

Kada je Luk Šort primetio da mu stiže pojačanje, viknuo je iz sveg glasa:

— Helo, maršale, dobro došli u kantu „Del sol“! Odmah na luge! Momci plaču za batinama!

Nije dugo potrajalo dok su gosti shvatili da je pojačanje, koje je stiglo strancu, utrostručilo opasnost koja im je i do tada pretila. Jedan po jedan su uzimali i za nekoliko minuta u lokalu je zavladao mir.

— Veoma mi je žao, gospođice — rekao je Luk Šort krčmarevoj ćerki. — Morali biste svoje goste bolje da vaspitate. Do viđenja!

oOo

Stari Mek Brajd žmirkajući je posmatrao trojicu jahača, koji su došli do ograde dvorišta. Onda je zviznuo i istog časa su dva njegova sina otrčala po puške.

Kada je maršal primetio šta se u dvorištu dešava, rekao je dvojici svojih pratilaca da zastanu, a on sam krenuo napred.

Stari Mek Brajd stajao je na kapiji, sa puškom na gotovs. Uprkos tome, Vajat je jahao dalje i došao na pet jardi od vlasnika farme,

— Spustite tu pušku, mister. Imam samo jedno pitanje. Moje ime je Erp i tražim brata, koji...

Britanac je tako brzo spustio pušku da se udario kundakom po nozi.

— Vajat Erp! Dobro došli, ser! Udite, molim vas, u dvorište. Izgleda da ću ja, malo po malo, upoznati svu braću Erp.

Čovek iz Misurija zadržao se kod odgajivača ovaca samo nekoliko minuta, zatim se oprostio s njim i nastavio put prema zapadu. Sada je bio gotovo siguran da je Virgil otišao u Hejdrik.

oOo

Bilo je kasno veče kada su tri jahača stigla u Hejdrik.

Vajat je sjahao s konja ispred male zgrade od belog kamena, na čijoj fasadi je pisalo: šerif.

Teksašanin je pogledao u pravcu kuće iz koje je dopirao plačljivi glas pevačice i zvuci gitare.

— Ja ću malo da se raspitam u krčmi — rekao je i hteo da obode konja.

Dok Holidej odmahnu rukom.

— Ne, ovog puta ću se ja o tome pobrinuti. Možda bismo inače ovog puta imali nesreću da sami platimo skupoceni inventar te krasne krčme.

Teksašanin se široko nasmeja, pokazujući dva reda belih zuba.

— U redu je, doktore, onda ću ja da skoknem do pošte.

Kockar nastavi put prema krčmi.

Kroz široka vrata i oba prozora na ulicu je dopirala svetlost. Sada se uz zvuke gitare i pesmu čulo i zveckanje kastanjeta. Holidej sjaha

s konja, prebaci uzde preko prečke i stupi na prostrani trem, na kome je već stajalo nekoliko ljudi sa svetlim sombrerima na glavi. Desno, kraj vrata, stajao je visok, krupan crnac.

Dok Holidej levom rukom odgurnu zavesu od perli i baci ispitivački pogled po lokalu, osvetljenom dvema petrolejkama.

Tek što je zakoračio u lokal, kada iz desnog ugla odjeknu pucanj. Metak mu je pocepao rukav na desnoj strani i zagrebao kožu.

Samo delić sekunde kasnije Holidejev revolver je bljunuo vatru. Ni je imao vremena da poteže oružje. Pucao je s bedra.

Strelac iz ugla vrisnu. Na to se, kao po komandi, otvoriše sporedna vrata kraj samog šanka i na njima se pojavi Fin Klanton.

Bandit odmah poteže kolt, ali pre nego što je uspeo da ga otkoči, Holidejev metak ga je pogodio u nadlanicu.

— Dok Holidej! — Bio je to glas Sirlija Bila. Dolazio je iz levog ugla. Sirlijev uzvik propratio je hitac, koji je prozujao kraj samog Holidejevog uva.

Kockar podskoči unazad, poteže i drugi revolver i istog časa su obe petrolejke u lokalu bile uništene. Sada je u krčmi zavladao neopisivi metež. Tresak srušenih stolica mešao se sa uzvicima i zveketom razbijenog stakla.

Holidej je odmah izleteo na ulicu, bacio se na konja i odjurio.

Maršal, koji se nalazio kraj trema male šerifske kancelarije, odmah mu je pošao u susret.

— Luk?

— Ne, ovog puta sam to bio ja —

uzvratiti kockar, puneći magacine svojih koltova. — Tamo sam sreo nekolicinu svojih prijatelja.

— Klantonovi?

— Da, u svakom slučaju video sam Fina. Tom Mek Loveri je sedeo u uglu i odmah pucao na mene. I Sirli Bil je tamo.

U to im se pridruži Luk Šort.

— Hej, šta se to desilo? U krčmi je iznenada zavladao grozan mrak. Vajat objasni.

— Dok je pucao u lampe.

— To je bilo najbolje što je mogao da učini — reče Šort, kliznuvši iz sedla.

Iz šerifske kancelarije izađe debeljuškast čovek, srednje visine u svetloj košulji i sombreru boje slame.

Vajat se okrete prema njemu.

— Otvorite kapiju, šerife, moramo da uvedemo konje u dvorište.

Čuvar zakona iz Hejdrika očajnički podiže ruke.

— Ali, mister Erp, vi me ne možete tek tako uvući u tu stvar. Ajk Klanton će me...

— Zaveži, debeli — odbrusi Teksašanin i u dva koraka se nađe kod kapije. Vajat Erp i Dok Holidej su uveli konje unutra, a Teksašanin ponovo zatvori kapiju. Zatim pride šerifu, koji se tresao kao prut od straha i potapša ga po ramenu.

— Smiri se, amigo, tri tako lepa konja tvoje dvorište još nikada nije videlo. Sada ćeš ti biti dobri šerif, koji će sasvim brzo doneti tri kofe vode i napojiti ove lepotane.

Zbunjen i uplašen, debeli šerif je samo klimao glavom.

Na ulici nije bilo nikog. Vajat Erp, Dok Holidej i Luk Šort stajali su u dvorištu šerifske kancelarije

i kroz pukotinu ograde posmatrali ulicu.

Prako, u kantini, vladala je neuobičajena tišina.

— Suviše tiho — promrsi maršal.

— Zar nećmo da skoknemo malo preko? — upitao je Teksašanin. — Baš bih rado popio čašicu.

Vajat Erp je i dalje posmatrao ulicu kroz pukotinu.

— Moramo da sačekamo i vidimo šta će se tamo preko dogoditi. Oni su videli Doka Holideja, pa prema tome znaju da smo u gradu.

— A šta će biti ako se banda iza krčme vine u sedla i otutnji odavde — raspitivao se Šort.

— Oni to neće učiniti. — To je rekao Dok Holidej, okrenuo se i seo na stepenik koji je vodio prema sporednom ulazu u kancelariju.

Luk upitno pogleda maršala.

— Otkud on to može da zna?

— Zato što poznaje Klantonove. Ako je Ajk Klanton ovde, on nipošto ne može sebi da dozvoli da beži. Smatra sebe moćnim čovekom, pa mora da drži do toga da stanovnici malih gradova ne prestanu da strepe od njega.

— Da li je čitava banda ovde?

Vajat samo sleže ramenima.

— I šta će se sad dogoditi?

— Samo strpljenja, mister Šort. Ima situacija u životu, kada se mora čekati.

— Mogu, mogu, čekaću. Jedino ne marim baš da čekam da mi braća ubace ovde u dvorište dinamit!

— Gotovo sam siguran da oni u ovom trenutku ne znaju gde se mi nalazimo. Panika, koju je Dok Holidej izazvao u krčmi, sigurno je sprečila lupeže da zdravo rasuđuju. Osim toga, Tom Mek Loveri i Fin

Klanton su ranjeni. Ako je Ajk Klanton sa njima, onda se tek neće ništa dogoditi. Znam tog momka odlično, on čeka naš potez.

Teksašanin se nasmeja.

— Na to može dosta dugo da čeka.

— Tako je, a mi bar imamo priliku da se od dugog vremena odmorimo.

Pošto se ni posle punog sata u krčmi nije ponovo upalilo svetlo, a na ulici je i dalje vladao mir, Dok Holidej ustade sa kamenog stepenika i priđe Šortu i Erpu.

— Ajk čeka dan — rekao je tiho.

Čovek iz Misurija klimnu glavom.

— Da li je to povoljno za nas?

— hteo je Teksašanin da zna.

Obojica odmahnuše glavom.

— Ne — objašnjavao je maršal.

— Ako posmatramo činjenice, Ajk Klanton najverovatnije ima uz sebe osam, a možda i više ljudi. Noć je naš saveznik. Sačekaćemo samo još pola sata, a onda stupiti u dejstvo.

— U redu — reče Teksašanin. — Kako ste to zamislili? Hoćemo li se ustremiti na lokal?

Holidej se tiho nasmeja.

— To bi momci jedva dočekali.

Vajat, koji je sve vreme motrio ulicu, došapnu Šortu:

— Moramo ovo dvorište napustiti s druge strane i razići se svako u svom pravcu. Treba da utvrdimo gde se banda nalazi.

Dok Holidej napustio je kuću kroz prozor, a Luk Šort preskočio ogradu, Maršal je ostao još za trenutak kraj uplašenog šerifa i rekao mu oštro:

— Vi nikog niste videli! Je li jasno?

Šerif spremno klimnu glavom.

— Da, možete se pouzdati u mene, maršale. Molim vas samo da me ne uvlačite u borbu, jer imam ženu i četvoro dece...

Čuvar zakona u Hejdriku nije video Virgila, niti je šta čuo o njemu. Vajat ga je to odmah pitao, čim je stupio u njegovu kancelariju.

Pošto se pozdravio sa šerifom, izašao je u sporednu uličicu, da bi se odatle privukao krčmi. Odmah uz krčmu nalazila se mala, belo okrečena kuća, a iza nje nisko ogručeno dvorište. Kada je ušao u dvorište, pred Vajatom se iznenada stvori pas. Maršal ga pomilova i prošaputa nekoliko umirujućih reči, a zatim nastavi dalje. Prikradajući se tako, stigao je do sive kamene kuće. Kao da mu je neki unutrašnji glas govorio da sada bude naročito obazriv i da se kreće bešumno. Tek što je stigao do ugla, kada začu tihu škripu, šum koji proizvodi čizma na peskovitom tlu. Vajat odmah izvuče svoj bantlajni specijal. Napregnuto je osluškivao. Ponovo je čuo isti šum. Nije više bilo sumnje — iza ugla se nalazio čovek. Nije smeo da se usudi da nastavi put, jer bi nepoznati iza ugla mogao da čuje njegove korake. Međutim, nije smeo ni dugo da stoji tu, jer je neko mogao da naiđe. U dva skoka našao se na uglu. Tamo je stajao čovek i razrogačenih očiju piljio u njega. Erp ga je odmah prepoznao. Bio je to bandit Frenk Stilvel.

— Vajat Erp! — ote se banditu.

— Da.

Stilvelova desnica kliznu prema opasaču, ali maršalova leva pesnica blagovremeno ga je pogodila

u teme. Bandit se sruči. Čovek iz Misurija je i dalje napregnuto osluškivao. Svuda oko njega bilo je tiho. Skinuo je onesvećenom banditu opasač i vezao mu ruke, a zatim skinuo maramu oko vrata i vezao mu noge, a maramicom zapušta usta.

Dakle, bilo je zaista onako kako je maršal i pretpostavljao: Ajk Klanton nije ni pomišljao da napadne u toku noći. Hteo je da sačeka jutro. Sigurno je oko kuće, u kojoj je boravio, postavio stražare. Vajat ostavi vezanog bandita da leži i prikrade se do sledeće kuće. Nalazila se iza kantine, nešto sa strane. Ako je Ajk Klanton izračunao onako kako je maršal pretpostavljao, onda je i ovde trebalo da stoji jedan stražar. Vajat leže na zemlju, pa počne da puže prema nastrešnici za kola. Kada je dopuzao do ivice nastrešnice, ugledao je na suprotnoj strani, uz zid, tamnu priliku nekog čoveka. Lagano se uspravio. Čovek, koga je poznao po držanju, nalazio se svega na sedam koraka od njega. Bio je to Indijan Čarli. Maršal dozva tiho.

— Čarli.

Bandit se okrete. Čuo je dobro poznat zvuk. Neko je otkočio revolver.

— Slušaj me dobro, Čarli. Ovde stoji Vajat Erp. Ako budeš samo šušnuo, za manje od jedne sekunde pridružićeš se svojim precima.

Razbojnik je stajao kao okamenjen od straha i grozničavo razmišljao kako da se izvuče. No, Vajat Erp je već bio kod njega. Zario mu je revolversku cev u slabinu.

— Ti ćeš me ispratiti komad puta, amigo.

— Kuda?

— Još se ne zna. Ja, naime, mnogo volim da besciljno lutam po mesečini u ovo doba.

— Mesečini? Pa nje uopšte nema!

— Nema? Ne smeta. Ići će neka ko i bez meseca. Napred!

Pošli su jedan uz drugog, držeći se senke. Iznenada se bandit baci u stranu. U ruci mu je sevnuo nož. Vajat nije imao drugog izbora. Snažnim aperkatom ga je pogodio u vrh brade i poslao u carstvo snova.

I ovaj stražar je bio onesposobljen. Vajat ga je ostavio propisno zavezanog kraj jedne šupe.

Na žalost, sve nije moglo da prođe tako dobro i bez teškoća. Čovek iz Misurija prikradao se u polukrug zadnjoj strani kantine. Upravo je hteo da preskoči nisku, polusrušenu ogradu, kada desno od njega iskoči senka i napade ga. Naglim pokretom celog tela izbegao je napad, ali na žalost, od hrapavog disanja svog napadača nije mogao da čuje šum s leđa.

Drugi napadač zaskočio ga je s leđa i zamahnuo teškim predmetom. Srećom, samo za pola inča promašio je cilj i pogodio Erpa u desno rame. Maršal je nagonski zamahnio levom nogom i tako žestoko pogodio u stomak svog napadača, da se ovaj uz uzvik bola sruči na zemlju. U međuvremenu je prvi napadač ponovo stao na noge i ustremio se na Erpa. I to s nožem u ruci. Čovek iz Misurija uspeo je da izbegne pogodak i šakom, kao sečivom, udario napadača za vrat.

Drugi napadač, koji se još uvek nalazio na zemlji, poteže kolt. U poslednjem deliću sekunde, mar-

šal je uspeo da mu izbije oružje iz ruke.

— Samo tiho, momče, inače nikad nećeš ustati na noge.

Sad je tek osetio bol u desnom ramenu. Napadač, kome je izbio revolver iz ruke, zaječa. Vajat se munjevito baci na njega i stavi mu šaku na usta, a zatim mu maramom, koju mu je skinuo s vrata, zapuši usta. Posle toga mu je vezao ruke i na kraju ga vezao kožnim remenom za stablo uz ogradu.

Drugi napadač je sve vreme ležao i tiho stenjao. Vajat je i njega vezao za kapiju.

Dvojica napadača su mu, na veliko iznenađenje, bila potpuno nepoznati. To je značilo da je Ajk Klanton uspeo da okupi dosta ljudi oko sebe, tako da se cela stvar prilično komplikovala. Da nesreća bude veća, bol koji je do tada osećao samo u ramenu, počeo je da se širi na celu ruku. Vajat se nasloni na zid i stade da masira bolno mesto. Dok je još razmišljao da li da se vrati u dvorište šerifske kancelarije, ili preskoči zid, sa leve strane naišao je čovek hitajući prema njemu.

Kroz tišinu noći prolomi se hitac. Vajat se istog časa bacio na tle i još u padu pucao. Napadač kriknu i zanese se unazad. Na to se sa suprotnog ugla ograde zaorise još dva hica. Oba metka prozviždala su mu tik iznad glave. Šešir mu je pao u stranu i izgledao kao velika, crna mrlja na svetlom pesku. Vajat je još jednom povukao obarač iz ležećeg položaja, a onda podskočio i uperio oružje na trećeg napadača, koji mu se sad pojavio iza leđa. Čim je povukao obarač, bacio

se svom silinom na niski zid. Jedva se uzdržao da ne vikne od bola, jer se dočekao na već povređenu desnu ruku.

Prokletstvo, desna ruka mu je onesposobljena. Bešumno je ponovo napunio svoj bantlajn specijal.

— Džim! — prošaputao je čovek s druge strane zida.

— Da!

— On je u dvorištu.

Vajat se brzo povukao unazad da bi napustio mesto na kome se zatekao kada je preskočio zid. Tek što je to učinio, kad odjeknuše tri hica u pravcu mesta gde je trenutak ranije stajao.

Maršal iz Dodž Sitijs nalazio se u vraški opasnom položaju.

Dvorište je bilo popločano velikim, belim kamenjem, tako da bi ga svako, ko bi pogledao preko zida, lako primetio. Ovde su ga mogli loviti kao zeca.

Samo nekoliko trenutaka kasnije, odjeknuše još dva hica, a odbiše se o ogradu. Samo nekoliko narednih minuta, pa je ograda, koja je dotle predstavljala zaklon za Vajata Erpa, postala opasna klopka.

Konačno je uspeo da preskoči zid i ponovo se priljubio uz njega, ovog puta sa spoljne strane. Učinio je to u poslednjem trenutku, jer su ulicom upravo nailazila dva čoveka.

— Grom i pakao, zar se izvukao iz one klopke!?

— Eno ga! — uzviknu Sirli Bil, — Na njega!

Čovek iz Misurija čučao je na tri jarde od ugla ograde. Šta da čini? Da se prebaci ponovo? Da zađe s druge strane ugla?

Besmisleno! Čim bi zašao za ugao,

dvojica drugih bandita osula bi vatru na njega. Nije vredelo ni da se vraća u dvorište. Morao je, dakle, da napadne Sirlija Bila i njegovog pratioca. Preleteo je ulicu i stigao do drvenog zida šupe, koji je sa ogradom dvorišta obrazovao uličicu. Srećom, daske, od kojih je bila sagrađena šupa, bile su tamne, tako da ga nisu mogli primetiti. Nema sumnje da je upravo zbog toga Sirlili Bil promašio Vajata Erpa za više od pola metra. Neposredno posle je Sirlili pucao, povukao je obarač i njegov pratilac. No, oba metka su promašila cilj.

Razmišljajući o svom položaju i sledećem potezu koji je trebalo da učini, Vajat Erp je izračunao da sada ima protiv sebe sedmoricu ljudi. Ajk Klanton je, dakle, postavio izuzetno jaku stražu i obezbeđenje oko svog prebivališta. Sada je Erpu bilo jasno da se Klantonovi kriju u kantini. Sve to puškaranje jedva da je trajalo nekoliko minuta. Za vreme dok je stajao naslonjen na zid, šupe, Vajat Erp nijednom nije povukao obarač. Ako bi to učinio, otkrio bi ne samo ovoj dvojici napadača, nego i ostalima, svoje skrovište. Maršal iz Dodž Sitija nije više mogao da stoji uz zid šupe. Svakog trenutka mogli su iz kuće da naiđu novi protivnici. Koliko je mogao da oceni, nedostajali su još Bili Kleborn, braća Mek Loveri, a i Klantonovi. Dva bandita iza zida govorila su međusobno španski. Znao je dobro da ni braća Mek Loveri, a ni Klantonovi, ne govore baš tako dobro španski, prema tome, to nisu mogli biti oni.

Nekoliko sekundi kasnije ulicom je nailazio još jedan čovek i iz daleka doviknuo:

— Sirlili!

Frenk Mek Loveri! Odmah mu je prepoznao glas.

Vajat steže zube i priljubi se uz zid.

Možda je Frenk Mek Loveri, koji je išao desnom stranom ulice, primetio pritajenog Erpa, inače kako bi se moglo objasniti da je, ne važeći revolver, pucao s bedra. Maršal je povukao obarač u istom trenutku. Opasni bandit se zgrči kao bičem ošinut, zanese se i leđima udari u ogradu. Onesposobio je jednog protivnika, ali je zato Sirliliju Bilu i čoveku sa njim otkrio mesto gde se nalazi. Tačnije rečeno, to je učinio crvenkasti plamen iz njegovog revolvra. Obojica su istog trenutka uperili oružje u njega.

Onda je iza kantine nastao pravi pakao. Preko dvorišta su zviždali meci jedan za drugim. Maršal je dobro poznavao oružje iz koga su ispaljeni i odahnuo sa olakšanjem.

Tamo preko, u sred lavlje jazbine, stajao je Dok Holidej. Sam čavo zna kako je uspeo da prođe kroz lokal i izađe u dvorište. Bandit uz Sirliliju Bila sada je ležao ispružen na zemlji. Nestala su i dva bandita, koja su sve vreme bila pritajena s druge strane zida. Maršal se u dva skoka našao do Sirlilija Bila i snažnim udarcem pesnice bacio ga na zemlju. Posle toga je potražio do Frenka Mek Loverija. Približavajući mu se, čuo je glas Fina Klantona:

— Kako stoji stvar, momci?

Kao da je iz zemlje izrasla, kraj Klantona se stvorila jedna džinovska senka i uzvratila:

— Divno, prijatelju.

Bio je to Luk Šort. Tako je žestoko pogodio Klantona, da je ovaj

formalno proleteo kroz uzanu ulicu i gotovo pao maršalu u naručje.

— Maršale! — uzviknu Teksašanin.

— Da — odgovori Vajat Erp glasno.

— Šta vam se dogodilo?

— Meni ništa.

— A gde je Dok?

— Bio je malo pre u dvorištu.

— Odlično, znači nisam se prevario. Učinilo mi se, naime, da sam čuo njegove revolvere.

Vajat je razoružao Sirlija Bila, a Luk Šort ošamućenom Mek Loveriju oduzeo drugi revolver. Zatim je nastavio ulicom prema Finu Klantonu. Podigao je bandita sa zemlje, oduzeo mu oružje, a zatim ga spustio u prazno konito za pojenje konja.

Vajat Erp je sada trčao prema glavnoj ulici i prošao kraj Luka Šorta. U tamnom ulazu u krčmu ugledao je čoveka.

— Dok?

— Da — čulo se iz mraka.

— Gde je on?

— Nije ovde, maršale. Ovde sam uspeo samo da se sretнем sa Tomom Mek Loverijem i Frenkom Klebornom.

Gde li je Ajk Klanton? Da li je bespredmetno tražiti vođu bande?

Vajat Erp se vrati do Frenka Mek Loverija, koji je upravo skupio snage da se uspravi. Desnom rukom se držao za glavu.

— Gde je Ajk?

— Ne znam.

Vajat ga steže za levu mišicu.

— Još jednom, Frenk: gde je Ajk?

— Već sam rekao da ne znam — uzvratí bandit ledeno.

Za to vreme Luk Šort je izvukao iz pojila Fina Klantona i tako ga snažno zalepio za drveni zid šupe, da su daske počele da puketaju.

— Slušaj me, mališa, to sam ja, ujka Luk. Ovoj šali neće biti kraja ako mi odmah ne budeš rekao gde je Ajk. Čuo si da ga traži maršal.

Fin je otresao glavu i ljutito opsovao.

— Prokletstvo, ne znam. Ne mogu vam ništa drugo reći, do ono što je rekao Frenk.

Dok Holidej je još uvek stajao na suprotnoj strani ulice, ispred krčme. Ni u jednoj kući se za sve vreme nije upalilo svetlo. Strah je carovao ispod niskih krovova i belo okrečenih zidova.

Čovek iz Misurija pusti banditovu mišicu.

— Slušaj me dobro, Frenk! Tražim svog brata Virgila. Ako nešto znaš o njemu, onda mi to reci.

Razbojnik je još uvek držao ruku na čelu.

— Pitaj đavola za njega. Ja sa Virgilom nemam ništa.

Rekavši to, pošao je, teturajući se, na suprotnu stranu ulice.

Teksašanin ga je pustio da prođe pored njega i promrsio.

— I pitaću đavola, Frenki boj, ali teško tebi ako si ti umešan u tu stvar.

U to je naišao i Sirli Bil i prošao mimo Teksašanina i Vajata Erpa. Bilo je bespredmetno ispitivati ga.

U kantini se upalila svetlost i debeli šerif je odmah istrčao na ulicu.

— To je bilo užasno, mister Erp! Koliko ljudi treba da sahranimo?

Holidej, koji je upravo prilazio, odgovori:

— Dotle još nije došlo, šerife. Sva trojica pucamo loše.

Holidej, Vajat Erp i Luk Šort uputili su se zatim u dvorište šerifske kancelarije, gde su im bili konji.

oOo

Ma kako to neverovatno zvučalo, posle sveg puškaranja nije bilo ni jednog ubijenog. Samo plavi dugonja, koga je Vajat na silu povukao preko zida, nije bio u stanju da se sam popne u sedlo. Stari vidar, koga je šerif pozvao, izvukao je banditu jedan metak iz bedra, a drugi iz ramena. Ostali su bili samo lakše ranjeni. Ali, svi su bili žigosani. Kao žalosni ostatak poražene čete vojnika napustili su grad u praskozorje. Vodio ih je Frenk Mek Loveri. Ispod širokog oboda šešira provirivao mu je zavoj. Sledili su ga Fin Klanton i Tom Mek Loveri, a za njima dalje Sirli Bil, Frenk Stilvel, Indijan Čarli, Bili Kleborn i ostali. Ni jedan nije bio naoružan.

Od Ajka Klantona, međutim, nije bilo ni traga ni glasa. Njegova banda je u Hejdriku doživela užasan poraz.

oOo

Traganje za Virgilom Erpom nastavljeno je.

Kada je sunce počelo da baca svoje prve, narandžastocrvene zrake preko horizonta, tri čoveka su uzjahala svoje konje i napustila naselje. Odjahali su u pravcu juga, ne sluteći da se u jednoj oronuloj ku-

ćici, koja se nalazi iza lepo okrećenih zgrada, nedaleko u zvoniku, nalazi čovek, za kojim su tragali.

Sedi Indijanac Agostino je teško ranjenog maršala iz Tombstona odneo u napuštenu misiju i tamo negovao. Niko osim njega nije poznavao sobe i sobičke stare građevine i nikome, naravno, ne bi palo na pamet da se tu nalazi ljudsko biće.

Sedokosi Meskalero Apač namerno je ovamo dovukao povređenog čoveka i njegovo prisustvo držao u najvećoj tajnosti. Mudri Indijanac se na ovo rešio zbog toga što je smatrao da čovek, koga podmuklo sleđa napadaju, mora da ima neprijatelje koji mu ugrožavaju život. Bilo bi više nego onasno smestiti ovog bespomoćnog belog čoveka na bilo koje drugo mesto, kome bi neprijatelji mogli neopaženo da se privuku. Indijanac je dobro znao da onda više ne bi mogao da zaštititi belog čoveka. Dakle, sve to bilo je razlog što ga je sakrio u staru misiju.

oOo

U trenutku kada je Dok Holidej stupio u krčmu, Ajk Klanton je stajao u sporednoj prostoriji kraj otvorenih vrata, koja su vodila u dvorište. Kada su odjeknuli prvi hici, naredio je Frenku da postavi ljude oko kontine u polukrug.

— Možda je Dok Holidej sam u gradu — rekao je Frenk.

Vođa bande odmahnu rukom.

— Ni slučajno, Gde je jedan, tu je i drugi. Vajat Erp je sigurno u gradu i ja ću ga naći.

Rekavši to, izašao je napolje.

Kao i uvek, konja je ostavio neшто dalje, lagano je napustio dvorište i pošao uličicom uz brdo. Tako je stigao do trošnog zida, kojim je misija bila ograđena. Kapija, je, doduše, bila još uvek zatvorena, ali se nedaleko od nje nalazio otvor u zidu, kroz koji se bandit bez muke provukao.

Šta je tražio ovde? Možda Erpa i njegove ljude? Zar je ozbiljno pretpostavljao da bi se maršal iz Dodž Sitija ovde prikrrio?

Ajk Klanton je uvek išao svojim putem. Sada je stajao u prostranom dvorištu i lagano rukom opipavao ivicu bunara, a onda ubacio unutra kamenčić. Neko vreme je osluškivao. Bunar je bio davno presušen. U protivnom bi ga stanovnici Hejdrika verovatno koristili i kapija ne bi bila zaključana.

Ajk Klanton je išao dalje. Pri blédoj svetlosti zvezda uspeo je da vidi samo jedan deo stare građevine u obliku potkovice. Krov je odavno bio srušen, a otvori, gde su nekad bila prozorska okna, delovali su avetinski. Išao je veoma oprezno, kao da je očekivao da ga ovde može presresti neki protivnik. Levo se, put neba, podizao visoki zvonik, kao preteći prst. Levo, pozadi, nalazila se kapela. I ona nije imala krov. Velika noćna ptica prošetela je, teško mašući krilima, preko prostranog dvorišta misije.

Ajk se trže i desnom rukom maši za revolver.

Zatim je nastavio dalje, levo, prema nekadašnjim štalama, a zatim do magacina. Stajao je u sred izumrlag sveta koji je sada, noću, delovao jezovito tako da se čak i on osećao nelagodno. Sve više se pri-

bližavao zvoniku, na čijoj se desnoj strani nalazila niska kapija.

Protekao je gotovo ceo sat, od kako je napustio kantu. Iznenada su u daljini odjeknuli hici. Nije na to obraćao pažnju, uveren da je njegovo utvrđenje, kantina u Hejdriku, u sigurnim rukama. Čovek, kakav je Frenk Mek Loveri, moći će da se odupre svakom napadaču i to bez muke.

Odmah uz kapiju nalazila se kamena klupa u udubljenju. Bandit sede i nasloni se na zid. Bio je umoran. Dugačak put kroz užarenu preriju prilično ga je iznurio. Neko vreme sedeo je tako, zagledan u kapiju, a onda zatvorio oči. Kada je ponovo otvorio oči, ugledao je istu sliku, samo osvetljenu jakim sunčanim zracima. Skrenuo je pogled prema vratima i ugledao par crnih očiju starog Indijanca. Desna ruka, koja mu je nagonski krenula prema revolveru, ukoči se na pola puta. Crvenokožac je držao u ruci veliki kolt, čija je cev bila uperena tačno u banditove grudi. Ajk je dobro poznao oružje i tačno znao kome pripada. Do sada je bar sto puta video taj revolver, bilo u opasaču, bilo u ruci vlasnika. Revolver je bio izuzetno veliki, crn, sa tamnom drškom, koja je na levoj strani imala uzanu belu prugu. Bio je to kolt Virgila Erpa. Klanton se lagano uspravio, pošto se pribrao od prvog straha.

U to se pokrenuše smežurane usne starca.

— Šta tražiti ovde?

Ajk je držao ruke malo savijene u laktovima, tako da su mu šake bile kraj bedara, odnosno opasača. Osamdesetogodišnji Agostino sigurno

no nije znao kako brzo ovaj čovek može da potegne oružje.

Umesto odgovora, vođa bande upita crvenokošca:

— Kako ste došli do tog revolve-
vera?

— Nisam dužan da vam odgovorim — uzvрати Apač gordo, ali ću ipak reći: našao sam ga. Napolju, van grada, kraj poljske kolibe.

Vođa bande se setio onoga što mu je rekao Bili Kleborn. Prema tome, moglo je biti istina to što mu je Indijanac rekao.

— Osim toga, je si li još nešto našao kraj poljske kolibe?

— A šta je to trebalo da nađem?

Ajk Klanton se okrete i pođe tri koraka. Onda se naglo okrete, držeći uperen kolt. Zloban osmeh zaigrao mu je na usnama.

— Zar si zaista sanjao da ćeš nadmudriti Ajka Klantona, dedice? Hajde, bacaj oružje, inače ću ti zariti nekoliko komada usijanog olova među rebra.

Indijanac ga je posmatrao krajnje ravnodušno.

— Ti si dakle, Ajk Klanton? Slušao sam o tebi. Na žalost, ni malo dobre stvari.

Bandit buknu od gneva.

— Baci kolt, crvena kožo!

— Ako si ti Ajk Klanton, onda moraš da znaš da je vikanje nekorisno. I sam vidiš da sam revolver otkočio. Isto tako dobro znaš da mogu da povučem obarač i onda kada ti budeš opalio.

— Samo se usudi!

Na indijančevom licu zaigrao je umoran osmeh.

— Ja nemam šta da se usuđujem, beli čoveče. U mom životu se smenilo više od osamdeset leta i zi-

ma. Hoće li čas mog odlaska u Večita lovišta doći danas ili sutra, ne zadaje mi ni najmanje briga. Ti, međutim, koji imaš za sobom samo tri kratke decenije, imaš razloga da strepiš za svoj život.

— Besmislice — siktao je bandit. — Baci kolt, stari, inače ćeš umreti!

— Neću ti tri puta ponoviti da ne strahujem od smrti, Ajk Klantone. Ja je očekujem svakog dana, svakog sata. Kada će ona doći, ne odlučuješ ti, nego veliki Manitu.

— U redu, onda ću ti nešto reći — odgovori razbojnik, zadivljen indijančevom hladnoćom. — Oružje, koje držiš u ruci, pripada mom prijatelju, koga tražim već godinama.

Indijančev pogled ponirao je u Klantonove oči.

— Ti lažeš!

Ajkovo lice bilo je cvreno od gneva.

— Ti imaš oružje mrtvog čoveka.

— Ko ti kaže da je taj čovek mrtav?

Ajk malo iskosi glavu pa onda vrati kolt u opasač.

— On nije mrtav?

— To nisam tvrdio.

— Gde je on?

— Dovoljno je da ja to znam.

Na to vođa bande isturi glavu kao ptica grabljivica i promrsi:

— Ubico!

Na izboranom licu starog Indijanca ponovo je zaigrao umoran osmeh.

— Takvu reč ti ne bi trebalo da izgovaraš, Ajk Klantone. Na to nemaš nimalo prava. Ko mi kaže da ti nisi čovek koji je ispalio metak iz zasede u leđa?

— Iz zasede? Dakle, on ga je iz

za... — prekinuo je u pola reči. Kleborn ga je, dakle, ubio. Pucao mu je u leđa, pa pobegao ne osvrnuvši se. Ovaj stari Indijanac ga je našao, sahranio i zadržao revolver.

Ajk podiže pogled prema suncu. Sigurno je već bilo devet sati. Dugo je spavao, možda čak previše. Onda je ponovo pogledao Indijanca.

— Ja ću od tebe otkupiti taj kolt. Čovek koji ga je nosio bio mi je prijatelj. Ja ću ga osvetiti.

Na to mu Indijanac reče grubo:

— On nije bio tvoj prijatelj.

Ajk Klanton se ujede za usnu. Zar je stari Indijanac imao još prilike da govori sa Virgom, ili je Virgil još uvek živ?

— Kako se usuđuješ da to tvrdiš, stari?

— Čovek kome je kolt pripadao, nosio je zvezdu, a ti si Ajk Klanton!

To je bilo rečeno jasno i logično.

— U redu — konačno je rekao Klanton. — Reći ću ti nešto, stari. Taj čovek jeste bio moj neprijatelj, ali ga ja nisam ubio. Ja poznajem njegovog ubicu.

— On je jedan od tvojih ljudi, Ajk Klantone.

— Daj mi kolt — ponovio je bandit oštro.

Na to stari Indijanac ponovo zakuči revolver i dobaci ga vođi bande.

— Evo, uzmi ga. A sada se gubi sa ovog svetog tla.

Revolver polete i pade ispred Klantonovih nogu. Ajk je neko vreme posmatrao oružje, a onda se sagao da ga podigne. Kada je ponovo pogledao prema vratima, Indijanac je nestao. Ajk otkuči kolt i

potrča napred. Kada je došao do ulaza, prema njemu polete ogroman kamen iz unutrašnjosti zgrade. Klanton je uspeo da se spase u poslednjem trenutku, zahvaljujući munjevitom skoku u stranu.

oOo

Ajk Klanton je napustio dvorište misije i uputio se prema kući, u čijem je dvorištu ostavio svog konja.

Vlasnik kuće, mali čovek maslinastog tena, pošao mu je u susret.

Ajk zapali cigaretu i upita čoveka ne pogledavši ga:

— Šta se sinoć dogodilo? Čuo sam neke pucnje.

Čovek se drhtavom rukom prekrsti, priđe sasvim blizu Klantonu i prošaputa.

— Vajat Erp je bio u gradu!

Ajk okrete glavu i tobož iznenađeno reče:

— Vajat Erp? Hm!

— Da, mister Klanton, Fernando mi je to rekao. Vajat je bio preko kod šerifa, a onda se sukobio s vašim prijateljima, mister Klanton. Došlo je do užasne pucnjave.

— I?

— Srećom, niko nije izgubio život. Ali, to se lako moglo dogoditi. Pomislite samo: moja žena je izbrojala tačno petnaest hitaca.

— Gde je on sada?

— Maršal je sa Dok Holidejem, koji je isto bio ovde i sa Luksom Šortom odjahao još u ranu zoru.

— Znaš li to pouzdano?

— Sasvim pouzdano, jer sam stajao preko, na kraju sporedne uličice i gledao za njima. Otišli su prema granici.

Na licu otpadnika od zakona zaigrao je zadovoljan osmeh. Levom rukom je dodirnuo dršku revolvera, zadenutog za pojas pantalona. Onda je osedlao konja, vinuo se u sedlo i dobacio metalni novčić uslužnom čoveku. Nije obratio pažnju na Fernanda, koji je stajao u glavnoj ulici, a na nesigurni pozdrav debelog šerifa nije ni uzvratio. Lagano je napustio grad, jašući prema jugozapadu. Jedan od Erpova je, dakle, likvidiran. U redu, Kleborn neće baš proći tako jevtinc, ali činjenica da u Tombstonu nema više čuvara zakona, delovala je umirujuće. Što se tiče Džonija Behana, na njega Klanton uopšte nije računao. Odlučio je da se ne vraća odmah u Tombston. Pošto je sada znao gde se neprijatelj nalazi, mogao je da se pozabavi i drugim poslovima. Pre mesec dana je nedaleko od granice video veliko krdo goveda. Držaće ga na oku.

oOo

Maršal iz Dodž Sitija i njegova četa pratioca ostavili su iza sebe ravnu savanu i stigli na proplanak, sa koga su imali širok pogled prema jugu.

Vajat Erp ispruži ruku.

— Meksiko! — Sjahao je s konja i dodao: — Ovde ćemo se odmoriti pola sata. — Spustio se zamišljeno na tle i gledao prema severu. — Ne mogu da se otnem osećanju da treba da se podelimo. Jedan od nas treba da se vrati u Hejdrik, drugi u Tombston, a treći treba sam da se uputi preko granice.

— Ja sam na to pomišljao još od

kada smo Sijeru ostavili iza sebe. Možda ne bi bilo pogrešno da se ja vratim u Tombston, — primeti Holidej.

— Ni malo priyatna stvar — umeša se Teksašanin. — Čitava horda će se najverovatnije tamo uputiti. Ako opet dođe do oluje, bićete prilično usamljeni, Holidej.

Kockar odmahnu rukom.

— Na to se čovek navikne.

Ustao je, vinuo se u sedlo, dodirnuo obod šešira i ćutke odjahao u pravcu severozapada.

Šort i Erp su gledali za njim. Teksašanin ustade i reče:

— U redu. Onda neću ni ja trošiti više reči od vašeg ćutljivog saputnika. Odjahaću natrag u Hejdrik.

Vajat klimnu glavom i stavi nogu u uzengije.

— Ol rajt, Luk. Ako vam bude dosadno, popnite se malo do ovog starog zdanja, koje sam video kad sam odlazio iz grada. To je, po svoj prilici, neka napuštena misija.

oOo

Odjahali su, dakle, u tri različita pravca.

Vajat je poterao svog konja niz brdo, držeći se pravca jugozapad, jer je u daljini ugledao majušnu nit dima, koja se dizala prema nebu.

To je krivonogi peon, koji je ovde čuvao svoje malo stado goveda, sebi pripremao obed. Čovek iz Misurija ga je pitao da li je video njegovog brata. Peon je pažljivo saslušao opis, a onda odmahnuo glavom. Osim toga, nije video ni jahaća, koji bi odgovarao opisu Ajke Klantona. Vajat je odjahao dalje. U kasno veče stigao je do jednog

malog naselja, koje se sastojalo od pet belo okrećenih kućica. Kliznuo je iz sedla ispred male krčme, stavio deranu, koji je tuda prolazio, novčić u ruku i zamolio ga da čuva konja. Zatim je ušao u krčmu. Bila je dupke puna. Zapahnuo ga je neprijatan vonj lošeg duvana i alkohola.

Već ovde, jedva trideset milja iza granice, sve je bilo mnogo drukčije. Maršal se progura kroz gomilu i začu iza sebe pogrdnu reč „gringo“, kojom su Meksikanci nazivali stanovnike Sjedinjenih Država. Nije obraćao pažnju na uvredu, nego je prišao šanku, poručio piće i odmah je počeo da se raspituje za Virgila. Vlasnik krčme odmahnu glavom. No, kada je maršal opisao zatim Ajka Klantona, ne pominjući njegovo ime, odjednom je krčmar vrlo loše razumevao španski jezik, kojim je govorio nepoznati „gringo“.

Vajatu Erpu je to bilo dovoljno. Znao je da ljudi ovde poznaju Ajka Klantona i da ga se boje. Uprkos tome, morao je da sazna da li je vođa bande juče, ili čak danas prolazio ovuda. Izvukao je iz džepa srebrnjak i stavio da pod nos Meksikancu, koji mu je stajao s desne strane. Ocenio je po crvenom nosu i zakrvavljenim očima da je pijanac i rekao:

— Pogledaj ovo, amigo. Za ovaj novac možeš da kupiš nekoliko flaša. Imaćeš ga, ukoliko slučajno možeš da se setiš kada si poslednji put video mog prijatelja Ajka.

— O, pa od tada ima — mucao je stari, pohlepno gledajući novac.

— Koliko?

— Veoma dugo!

Vajat sleže ramenima i vrati novčić u džep.

— Hej, senjor, vi ste mi obećali novac ako...

— Ne budeš lagao! — odbrusi mu maršal oštro.

U tom trenutku neprimetno ga dodirnu momak, koji mu je stajao sa leve strane. Međutim, nije uspeo ni reč da izusti, jer ga jedna prazna flaša pogodi u glavu. Čovek se sruči na zemlju pored Vajata Erpa.

Meksikanac, koji je držao u ruci ostatak flaše, reče Erpu:

— Ne obraćajte pažnju na to, senjor, Tonio je jedan običan brbljivac.

— Možda biste vi hteli da zaradite novac? — upitao ga je Erp.

Dok se teško ošamućeni Tonio polako pridizao, čovek sa ostatkom flaše reče:

— Možete mi dati taj novac. Ja ću vas pošteno i tačno obavestiti o svemu. Ajk Klanton je bio ovde i to pre nekoliko dana. Došao je sa zapada i odjahao na istok. Sa njim su bila još trojica.

Vajat se okrete i bez reči vrati novac u džep.

— Obmanjivaču! Bedni, prokleti gringo!

Čovek iz Misurija nije se obazirao, nego je dobacio vlasniku krčme novac za piće i hitao prema izlazu.

Napolju više nije bilo dečka sa konjem. Vajat se vrati u krčmu i sede za jedan sto. Bilo je apsolutno bespredmetno da sada diže galamu zbog iščezlog konja. Morao je da sačeka. Ukoliko se mladić ne bi vratio, moraće da potraži njegove roditelje ili rođake.

Nije prošlo ni deset minuta, kada jedan drugi mladić priđe Vajatovom stolu i nešto mu prošaptao:

— Aha! — uzvratí Vajat. — To sam i mislio. Tvoj prijatelj je uce-
njivač.

Vajat izvuče svoj bantlajn iz opasača i reče mladiću.

— Slušaj me dobro, mali, za pet minuta ću izaći napolje. Ako tada moj konj ne bude ispred krčme, rođaci tvog prijatelja mogu da pripreme sahranu. Jel' jasno?

Mladić preblede i izgubi se.

Kada je Vajat Erp pet minuta kasnije izašao na trem, njegov konj je stajao na ulici, ali bez sedla. Zastao je za trenutak, razmišljajući, a onda se vratio u krčmu. Zatekao je trojicu ljudi kako igraju faro i pridružio im se. Ovu kockarsku igru, veoma omiljenu u graničnim gradovima, naučio je od Doka Holideja.

Pošto je tri puta uzastopce dobio, položio je svu zaradu na sto i rekao.

— Šteta, gospodo, ovo je veoma lepo mestašće u kome biste mogli da živite.

— Mogli? — upita jedan od igrača iznenađeno.

— Da. Ovde ima, na žalost, suviše lopova i varalica. Moji prijatelji će biti prilično ljuti kada noćas stignu ovamo i utvrde da je njihovom gazdi ukradeno sedlo. Tako nešto ne mogu da podnesu, iako, imaju prilično smisla za humor. Zbog takvih i sličnih stvari, do sada su već tri zgodna i lepa mestašća pretvorili u zgarišta. Moraćete da shvatite da trideset divljih gringosa ne prelaze lako preko toga da im neko pokrade gazdu,

Jedan od igrača skoči kao oparen i htede da izađe.

— Evo, senjori, podelite ovih nekoliko papira i popijte neko dobro piće. Ovde sutra neće biti krčme!

Sada svi igrači podskočiše sa svojih mesta. Znači, gringo se nije šalio. On je vođa bande, u to nema sumnje. Meksikanci u pograničnim gradovima i selima su se najviše bojali bandi iz Sjedinjenih Država, jer su sa njima imali i te kako loše iskustvo. Plašili su se velikog Ajka Klantona, jer je uvek imao uz sebe dosta ljudi. Međutim, on je samo uzimao goveda. S vremena na vreme ih je čak i kupovao, doduše sa uperenim revolverom. Međutim, ljudi ovog čoveka su bili palikuće i prema tome daleko opasniji. Ko tako kao od šale poklanja trostruki dobitak na farou, mora da je veoma moćan čovek.

Vajatov trik je upalio. Samo nekoliko minuta kasnije jedan od igrača, koji je šmagnuo napolje, vratio se i došapnuo Vajatu da je sedlo na konju. Mora da je previ-
deo.

Čovek iz Misurija sleže ramenima i sede za sto, tobož da nastavi igru. Međutim, niko iz njegove okoline nije više bio raspoložen da nastavi. Isto tako, nikome nije palo na pamet da uzme ponuđeni novac.

Vajat skide šešir, stavi novac u njega, pa ga vrati na glavu.

Ljudi u lokalu posmatrali su ga bojažljivo. Maršal izađe napolje. Kada je već hteo da se vine u sedlo, ugledao je na uglu čoveka, koji mu je namigivao. Vajat neprimetno potera konja prema njemu. Bio je to Tonio. Držao se rukom za povređenu glavu i došapnuo:

— Bio je danas ovde, senjor. Danas u podne. Ljudi ga se boje, zbog toga su vas obmanuli. Odjahao je prema jugu. Kunem vam se da je to istina.

Vajat mu dobaci novac i nastavi put. U ranu zoru sledećeg dana stigao je u mali grad Flaminias. Dve stotine kuća, dve male, bele crkve, bezbrojna preplanula, crnooka odrpana deca i gotovo isto toliko pasa lotalica. Starije žene su nosile sa upravo artistsičkom sigurnošću velike krčage na glavi. Na sredini grada, gde se glavna ulica širila u trg, nalazila se pijaca u kojoj je vrilo kao u košnici.

Vajat sjaha ispred hotela. Predade konja bosonogom peonu, a zatim se obrati tamnoputoj devojci za sobu. Ona mu pokaza jednu, u prizemlju. Nije imala prozor, to jest staklo na njemu, a umesto zavesa bila je razapeta sivkasta krpa. Sa zadovoljstvom je utvrdio da je prilično čista.

Kamo sreće da nikada nije došao u ovaj grad. Pijačni dan u Flaminiasu neće nikada zaboraviti. Odmah se spustio na postelju i zatvorio oči. Dug put ga je tako umorio, da je odmah zaspao.

Kada se probudio, na vratima je čuo ženin glas.

— Hoćete li nešto da jedete, senjor?

— Da, evo dolazim.

Bilo je već kasno popodne, a na trgu je još uvek bilo neobično živo.

Čovek iz Misurija sa apetitom pojedje svoj obed. Naručio je i crnu cigaru, jer je svoje zalihe odavno potrošio. Posle toga se uputio u policijsku stanicu. Predstavnik

vlasti u Flaminiasu bio je debeljuškast čovek, sitnih, živih očiju i bujne brade. Kao i svi Meksikanci, uostalom, mazao je kosu jolanka uljem. Senjor Rodrigo Arosta sedeo je za svojim писаćim stolom i hladio se lepezom. Vajat objasni razlog svoje posete.

— Kako se vi zovete? — upita Arosta, iako je Vajat vrlo razgovetno rekao svoje ime.

— Erp, senjor. Vajat Erp. Dolazim iz Tombstona i tražim svog brata Virgila.

Arosta je saslušao priču, a onda ustao. Šetajući gore-dole po svojoj kancelariji, rekao je:

— Senjor Erp, ja sam o vama mnogo slušao. Vi ste poznati šerif. Pre dve godine ste, gore, u Novom Meksiku, uhvatili Hero Lopeza. On je rodom iz Flaminiasa.

— Bio je ubica — reče maršal suvo.

— Da, novine su tako pisale — uzvрати Arosa, gledajući kroz prozor gužvu na pijaci.

Vajat priđe vratima.

— Ja nisam ovamo došao, senjor, da sa vama govorim o lupežu, koji je u Las Animasu ubio mladu ženu nožem.

— U redu — rekao je Arosa zamišljeno. — Ja sam to samo onako pomenuo. Možda za vas neće biti nezanimljivo da znate da ona velika taverna na drugoj strani ulice pripada njegovom bratu Huanu.

— Žalim senjor — uzvрати maršal hladno — to me ne zanima. Ja samo tražim svog brata i čoveka iz Kočiz Kontija, koji se zove Ajk Klanton.

Mali Meksikanac se okrete i razrogači oči.

— Ajka Klantona? Znači, vi ste ovde za Klantonom? Slušajte, mister Erp. Ja sam od onog slučaja sa Lopezom dosta slušao o vama. Sada sam, pak, došao do zaključka da ste vi hazarder. Nemojte mi reći da sasvim ozbiljno gonite Ajka Klantona, čoveka koji može da sakupi najmanje trideset ljudi.

Ime razbojnika iz Tombstona bilo je ovde, u Meksiku, izgleda isto toliko ozloglašeno kao i u Arizoni.

Vajat odmahnu rukom i otvori vrata. Arosta potrča za njim.

— Senjor Erp, ja ne želim nikakve nevolje! Ovaj grad je već i zbog one stvari sa Lopezom iznet na loš glas. Ne bih želeo da se jednog dana kaže: Flaminias je onaj grad u kome je poznati šerif Vajat Erp iz Sjedinjenih Država nestao.

— Ah? Znači, vi smatrate za moguće da ovde, u vašem gradu, neki čovek može tek tako da nestane?

Arosta podiže ruke iznad glave i sklopi oči.

— Ko bi to znao, senjor Erp? Možete li vi znati šta se nalazi u glavama ljudi? Znate li, na primer, šta će misliti Huan Lopez kad bude ugledao čoveka koji mu je odveo brata na gubilište?

Vajat je izašao napolje. Bilo je besmisleno da nastavi razgovor. Prešao je preko trga, gurajući se između trgovcima, koji su vikali, i uputio prema taverni Huana Lopeza.

Odjednom je iza sebe ugledao mladića kako za uzde vodi njegovog konja.

— Šta sad to treba da znači?

Deran se zbunjeno premetao s noge na nogu.

— Rečeno mi je da vam dovedem konja, senjor.

Rodrigo Arosta je, dakle, već stupio u dejstvo. Očigledno je želeo da neprijatnom strancu što pre vidi leđa.

Vajat je prihvatio uzde.

— Ja još nisam platio sobu.

— To i nije potrebno, senjor. Ni jednom niste prenoćili u njoj.

Erp je vezao svog konja u senku jednog trema, u neposrednoj blizini taverne. Onda se uputio uzanom uličicom, sa čije se leve strane nalazila velika radnja, a desno bočni zid taverne. Jedva ako je načinio pet koraka, kada je kroz otvoren prozor ugledao nešto, što ga je nateralo da zastane kao ukopan. Video je na ivici šanka malu četvrtastu flašu, koja je do polovine bila napunjena crvenom tečnošću, a uz nju jednu snažnu, preplanulu, mušku ruku. Ono što ga je ukopalo u mestu bila je drška revolvera, koja je virila s leve strane pojasa pantalona. Vajat bi taj revolver prepoznao među hiljadama. Bio je to kolt njegovog brata Virgila. Brzo se pribrao, pa onda prišao i naglo gurnuo krila prozora.

— Ajk!

Čovek, koji je stajao za šankom, naglo se okrete.

— Vajat Erp! — oteo mu se uzvik.

Žagor, koji je do tada vladao u taverni, smesta umuče.

U sledećoj sekundi Ajka Klantona više nije bilo. Vajat preskoči sims i nađe se u lokalu. Prisutni gosti su uzimali i posmatrali ga uplašeno. Voda bande kao da je propao u zemlju.

Na to, ispred šanka, izađe vitak,

tamnook čovek, upalog lica. Odve-
zao je zelenu kecelju, bacio je iza
šanka i prišao čoveku iz Misurija.

— He, senjor, moj prijatelj Ajk
Klanton je uzviknuo jedno prilično
neobično ime. Da vi niste Vajat
Erp?

Vajat ga odgurnu u stranu. Vlas-
nik taverne potrča za njim i uhvati
ga za mišicu.

— Prokleti psu, ja sam Huan
Lopez!

Zamahnuo je pesnicom prema
maršalovoj glavi. Vajat je izbegao
udarac, onda levom pesnicom pogo-
dio napadača u pleksus, tako da mu
je odmah isterao vazduh.

Sada je put bio slobodan i mar-
šal je hitao prema izlazu. Nalazio
se na nekoliko koraka od vrata,
kada napolju odjeknuše tri revol-
verska hica. Gonjen užasnom slut-
njom Vajat se u tri koraka našao
na izlazu. Prizor, koji mu se pružio,
formalno mu je izazvao bol u gru-
dima.

Preko, u senci trema, njegov po-
nosni, plemeniti riđan klecnu na
prednje noge, a onda se preturi na
stranu i ostade nepomično da leži.
Vajat je preskočio sva tri stepenika
i našao se na ulici, a onda se u dva
skoka našao na ulazu u bočnu uliči-
cu, u koju je trenutak ranije šmug-
nuo razbojnik Ajk Klanton na ko-
nju. Vajat poteže svoj bantlajn spe-
cijal i povuče obarač. Pucanj odjek-
nu ulicom. Ajk se zanesse, za trenu-
tak pada na vrat konja, a onda na-
stavi. Metak ga je zakačio i otvorio
mu ranu palac debelu od levog uha
preko celog obraza.

Sada je i on bio žigosan!

Maršal je još uvek držao revol-
ver u ruci kada je iz taverne izašao

Huan Lopez, oporavljen od udar-
ca. Ugledao je revolver u Erpovoj
ruči i zastao. Vajat vrati revolver
u opasač i pođe prema svom konju.
Nekoliko minuta stajao je kraj ubi-
jene životinje, nem od gneva i oča-
janja. Onda se sagnuo, skinuo sedlo
i nežno pomilovao mrtvu životinju
po grivi. Zatim je prebacio teško
sedlo preko ramena. Međutim, gor-
ki časovi maršala iz Dodž Sitija još
nisu bili okončani. Velika masa lju-
di, delimično okupljenih s trga, dru-
gim delom iz Lopezove krčme, op-
koliše ga. Na kraju su iz lokala izaš-
la dva izrazito visoka momka, ti-
pične ubojice, jakih mišića i snaž-
nih ramena. Iza njih, iz sigurnog
zaklona, zaorio se glas Huana Lo-
peza:

— To je on, Karlos! Sredi ga.

Karlos je bio jedan od dvojice
kavgadžija. Išao je pravo prema
Erpu. Maršal baci sedlo sa rame-
na. Oči su mu gnevno sevale.

— Idi kući, Karlos!

Međutim, napadač je i dalje išao
prema njemu.

— Rekao sam ti da ideš kući,
momče. Novac, koji ti je Lopez dao,
sigurno će ti presesti.

Karlos je bio sasvim blizu. Kao
ludak ustremio se na maršala. Ovaj
odskoči unazad i dva puta, jedno
za drugim, pogodi napadača u gla-
vu. Bili su to udarci od kojih mu
se protreslo čitavo telo. Međutim,
Karlos je ostao na nogama. Samo je
otresao glavom i ponovo se ustre-
mio na Erpa. Ovog puta pretekao
mu je u pomoć prijatelj.

— Veoma mi je žao, Karlos —
uzviknuo je Erp i snažno ga pes-
nicom udario u vrh brade, tako da
se ovaj nekoliko puta okrenuo oko

svoje osovine, a onda skljkao na kolena.

— Gonzales, likvidiraj ga! Udvostručujem! — vikao je Lopez.

Snažni Gonzales bio je mnogo vičniji pesničanju od Karlosa. Poskakivao je tamo amo. Kada je prvi put pogodio maršala, mislio je da je borba okončana. Međutim, Vajat je još uvek bio na nogama. Pokrivao se, čekajući zgodan trenutak da napadne. Najzad je uspeo da ga pogodi u stomak. Gonzales je za trenutak hvatao vazduh, a onda ponovo nasrnuo. Još jednom je snažno pogodio Vajata, tako da se ovaj zaneo unazad. Najzad je uspeo da Meksikanca dvaput, jedno za drugim, snažno pogodi pesnicama. Svako drugi bi izgubio svest od tih udaraca. Međutim, Gonzales je bio izdržljiv kao bik. Čak je uspeo već u sledećem deliću sekunde da pogodi Vajata u rame, tako da je ovaj poleteo unazad i sapleo se na telo svog ubijenog konja. Gonzales je bio dovoljno nepošten borac da nasrne u tom trenutku. Srećom čovek iz Misurija je odmah bio na nogama. Pogodio je snažnim aperkatom napadača u slepoočnicu. Teški Gonzales je na trenutak ostao da stoji kao ukopan, a onda se sručio na tle.

Uz besni poklič, poleteo je Huan Lopez pored dvojice svojih plaćenika i ustremio se na omraženog čoveka.

— Ostani gde si, Lopez, inače će tvoj šanik nekoliko dana biti bez tebe.

Vlasnik taverne nije se dao zaustaviti. Vrela krv južnjaka i želja za osvetom gonili su ga napred. Snažan udarac pesnicom u predelu

srca poslao je Huana Lopeza na zemlju, još pre nego što je i jednom zamahnuo rukom.

U to je stigao šef policije i sasuo na Erpa bujicu grdnji.

Maršal je podigao svoje sedlo sa zemlje, i tako jako zamahnuo njime da je uzengija preteći proletela kraj samog Arostinog lica.

— Šta još hoćete, čoveče? Sklanjajte mi se s puta. Nemam vremena. — Baci još jedan pogled na svog ubijenog konja, koji ga je godina-ma verno nosio na leđima i proveo kroz mnoge opasnosti, a onda napustio trg.

Naravno, bilo je isključeno da sada sledi vođu bande. Vajat je zastao na izlazu iz grada, kod jednog starog vlasnika konjušnice i za dvadeset dolara dobio kulaša. Trgovac je, naravno, hteo prvo da mu utrapi jednu ragu.

Osedlao je novog konja i krenuo. Pokazalo se da kulaš uopšte nije loš, da ima mek hod i da dobro galopira. No, to nipošto nije bio konj, sa kojim je mogao da stigne crnog ždrepeca Ajka Klantona.

U smiraj dana Vajat Erp je odjahao iz grada, u kome je imao nenadoknadiv gubitak. Uputio se prema severozapadu.

oOo

Dok Holidej je u oštrom galopu stigao u Tombston kasno noću.

U pansionu Neli Kešmen nije bilo mesta, pa je morao da potraži prenoćište na drugoj strani. Ispred „Kristal” saluna skliznuo je iz sedla da jednom rakijom ispere prašnjavo grlo. Čim je ušao u veliki, osvetljeni lokal, gotovo pun gostiju, zavladała je tišina.

Napred, ispred šanka, stajala su tri čoveka i posmatrala kockara mračnim pogledom: Frenk Mek Loveri, još uvek zavijene glave, njegov brat Tom i Sirli Bil.

Dok Holidej prođe pored njih i poruči rakiju.

U lokalu je još uvek vladao tajac.

Na to se sa jednog od kockarskih stolova, pridiže čovek, za koga bi daleko bolje bilo da je ostao na svom mestu. Bil Kleborn. Popio je na prazan stomak tri čaše viskija iako nije podnosio alkohol. Sada se osećao znatno jačim, nego što je bio.

Stajao je odmah iza Holidejevih leđa i promrsio:

— He, doktore, evo vas opet! Baš se radujem! Mogli bismo da odigramo koju partiju. Nego, kako stoje stvari u Hejdriku? Čujem da je prilično živo tamo.

Kockar spusti čašu na šank i oštro odmeri bandita.

Međutim, Kleborn nije osećao opasnost.

— Čuo sam da izvesni Holidej, lekar, veoma lako poteže oružje. To je bio slučaj i u Hejdriku. Momci mogu da posvedoče. — Iznenada je počeo glasno da viče: — Zar uobražavaš, bedni zubaru, da te se bojimo? Ja, Bili Kleborn, ja ću te sam srediti!

U tom trenutku je Holideju pala na pamet neobična misao. Zar nije odgajivač ovaca, stari Englez, opisao Vajat Erpu bandita, koji izgleda veoma slično Bili Klebornu.

Holidej se nasloni laktovima na šank i uzvрати:

— Da si ostao za svojim stolom, prokleti razmetljivče, večeras bi mogao mirno i zdravo da legneš u svoju postelju. U svakom slučaju

baš je dobro što smo se sreli. Treba da ti izručim pozdrave.

Kockar je oštro motrio Kleborna, ne ispuštajući iz vida ni njegove prijatelje, naslonjene na kraj šanka.

— Pozdrave? — Kleborn je progutao mamac.

— Da, od ovčara, Mek Brajda.

— Ah, šta ja imam sa tim smrdljivim lupežom?

— To se i ja pitam. Nego, da ne zaboravim, imam ja još pozdrava za tebe.

— Od koga?

— Od jednog finog momka. Zove se Džeronimo.

To je bio pun pogodak. Holidej, je, naime, saznao da je Džeronimo napadnut u preriji. Opljačkala su ga tri belca, bandita.

Jasno, Bil Kleborn nije bio dovoljno bistar da uzvрати ovaj udarac.

— Neka taj crveni bandit ide do davola! Ako ga samo još jednom...

— Oprezno — upozoravao je kockar, a onda je dodao: — Treći pozdrav će te naročito obradovati, Bil.

Kleborn je stajao, pridržavajući se za šank. Tada kockar izgovori:

— Pozdravlja te Virgil Erp.

To nije bila nikakva munjevita kombinacija, niti neka Holidejeva pretpostavka, nego posledica Holidejevog logičnog razmišljanja.

Uspeh je bio neverovatan.

Otpadnik od zakona, Bil Kleborn, pobledeo je kao kreč. Ruke su mu drhtale, a podbradak poigravao.

— Virg. Virgil Erp... — mucao je strelac iz zasede i očajničkim pogledom tražio Frenka Mek Loverija.

I ostali banditi su se trgli kada je kockar izgovorio ime pomoćnika

maršala iz Tombstona. Svi su znali priču koju im je Kleborn ispričao one noći na Klantonovom ranču.

Šta je Dok Holidej znao? Da nije možda naišao na trag Vingila Erpa?

Ajk Klanton je sa ostalim momcima proveo ceo jedan dan kraj poljske kolibe i pretražio okolinu. Međutim, ništa nije otkrio. Kada je vođa bande zapretio Bilu Klebornu da će ga ustreliti ako ne govori istinu, Bil se zakleo u život svoje majke da se sve odigralo baš onako kako je ispričao. Jedino nije mogao da objasni ko je tako vešto odvuкао ubijenog, a da nije ostavio nikakav trag.

Kleborn je video kako Frenk Mek Loveri obara glavu. To je značilo isto što i: izvoli, sam kusaj kašu, koju si zakuvao.

Sirli Bil bučno je bacio nekoliko novčića na šank i napustio salun. Frenk Mek Loveri ga je sledio. Za njim su išli Tom i Stilvel.

Na kraju je u salunu od bandita ostao samo Kleborn. Pripiti lupež još uvek se držao za ivicu šanka. Holidej je levu potpeticu zakačio za metalnu šipku i lagano po njoj povlačio mamuzom.

— Šta kažeš na pozdrav, Bili?

Kleborn počeo da muca.

— Ja... šta bi... trebalo da kažem?

U desnoj ruci Doka Holideja munjevito se stvorio veliki, poniklovani revolver. Zavrteo ga je oko kažiprsta.

— Ja čekam, Bili Kleborn.

oOo

Bil Kleborn izašao je ispred kockara na trem. Napolju se bojažljivo osvrnuo na sve strane.

Holidej ga grubo gurnu.

— Ne očekuj ovde podršku svojih prijatelja, Kleborn. Oni se boje. Ti si u Hejdriku imao više sreće od njih. Osim toga, očigledno neće ništa da imaju sa tvojom pričom. To je samo tvoja stvar. Hajde, momče, u sedlo. Čeka nas dug put.

Dok Holidej i Bili Kleborn jahali su duž ulice Alen prema istoku. Bandit je jahao pola koraka ispred kockara.

Kada su izmakli jednu milju od grada, Holidej mu reče da zaustavi konja.

— Slušaj me dobro, Bili! Ti svakako vidiš ovaj lepi, blistavi revolver u mojoj ruci. Garantujem ti da će opaliti na prvu laž koju budeš izrekao.

Kleborn je gutao pljuvačku.

— Šta vi, konačno, hoćete od mene? — mucao je. — Ako ste ga već našli, to onda znači da ga ja nisam ub...

Prekinuo je, jer je tek tada shvatio da se izbrbljao. Čuo je iza sebe tvrd, metalan zvuk, od koga ga je podišla hladna jeza.

— Govori dalje!

Lupež steže pesnice i očajnički lupi njima o vrh sedla.

— Šta vi svi hoćete od mene? Ajk je sa svima nama bio tamo kod poljske kolibe. Nije ležao tamo...

Ponovo je prekinuo.

Holidej uperi na njega revolver.

— Dalje!

— Šta dalje? Kažem vam, nije više tamo ležao.

— Misliš tamo, gde si ga izbacio iz sedla, pucajući mu u leđa! To nije bilo kod kolibe, čoveče! To je bilo dalje, dole kod grada.

— Ne, kad vam kažem, bilo je kod kolibe.

I razbojnika Bila Kleborna izdali su nervi. Iznenada mu se stvorio revolver u ruci, ali je s njim imao isto toliko sreće, koliko i pola sata ranije revolveraš Džoni Ringo. Ni on nije imao prilike da puca. Dok Holidej se bacio na njega kao divlja mačka i izbio mu iz ruku revolver koji je ostao da leži u visokoj travi.

Razoružani razbojnik je užarenim pogledom posmatrao Holideja.

— Ti, prokleti lupežu, ostavio si ga, dakle, da leži na putu, pošto si ga pogodio s leđa.

Otpadnik od zakona se nespreno branio.

— On mi je uzeo pet indijanskih konja. Uopšte nisam znao da je za petama Ajku Klantonu. Da ja nisam pucao, pucao bi on. Ja sam mu pružio isto toliko šanse, koliko sam i sâm imao malo pre kod vas.

— Znaš kakvi su ti izgledi sa mnom, pa ipak si se mašio oružja proketo pseto!

— A šta je trebalo da činim? — jadikovao je bandit.

— Još se usuđuješ da pitaš? Pucao si na pomoćnika maršala i to s leđa. Za to ćeš visiti, Bili Kleborn! Napred, sada! U osvit ćemo biti u Hejdriku.

oOo

Teksašanin Luk Šort se ceo dan muvao po gradu. Tek u kasno po podne svratio je malo u kantu, a onda potražio šerifa.

Ovaj nestrpljivo odmahnu rukom i reče:

— Šta hoćete još ovde, mister Šort? Ja doista ništa ne znam.

Luk Šort se spusti na stolicu i

stavi svoje ogromne čizme na ivicu stola.

— Tebe radi, nadam se da je tako, šerife. Ali, ako imaš možda nešto da mi kažeš, momče, onda na sunce sa tim. Ja sam prilično dobroćudna osoba, ali ne trpim kukavice. Celo ovo mesto je, izgleda, razbojničko gnezdo. Ako slučajno budem saznao da je ovde neko umešan u nestanak Virgila Erpa, garantujem mu da mu više u životu neće biti do smeha.

Šerif ljutito ustade.

— Šta vi uopšte uobražavate, mister Šort? Šta hoćete od nas? Već je isuviše to što ceo grad zazire od Klantona i svi uvlače glave u ramena, kad on dođe sa svojim momcima.

— Uvlačite li glave u ramena onda kada Ajk Klanton ovde smešta i prodaje krda goveda, koja je ukrao od Meksikanaca.

— A šta treba da činimo? Ajk Klanton je najmoćniji čovek u kraju.

— Da, sigurno vam je o tom on sam dugo i ubedljivo pričao. Ali, ja ću ti nešto reći, mister šerif. Taj Ajk Klanton nije nikakav moćan čovek, nego jedan obični prokleti razbojnik, pljačkaš, bandit. Možeš biti sasvim siguran da će jednog lepog dana maršal njemu smrsiti konce. A tada bi za tebe bilo jako dobro da mu se nisi nikada suprotstavljao.

Šerif je kršio ruke.

— A gde sam mu se ja to suprotstavljao? Ja sam ga juče pustio u svoje dvorište, i ako je grad vrveo od Klantonovih ljudi. Kada je došlo do pucnjave, drhtao sam kao prut.

— To je veoma važno, stari, mišlim to što si drhtao. Nemaš pojma koliko je to maršalu koristilo. Izgleda mi da je kršenje ruku i drhtanje, tvoje glavno zanimanje.

Luk Šort je ustao i u sledećem trenutku su se vrata šerifske kancelarije s treskom zatvorila za njim.

Mrak je već sasvim osvojio. Teksašanin je šetao uzanim uličicama grada, u kojima se još zadržala žega. Svu vrelinu sunčevih zraka, koju su belo okrećeni zidovi upili, kao da su sada ispuštali. Tumorajuć tako, Teksašanin je stigao do velike gvozdene kapije napuštene misije. Gotovo pola sata sedeo je u udubljenju zida kraj kapije i osluškivao u noć. Iznenada se trgao. Gore, u dvorištu, čuo se šum. Jedva čujni šum mećijih koraka.

Luk izvadi revolver iz opasača i podiže ga tako visoko da je mogao da puca iznad visokog zida ograde. Popeo se na jedan isturen kamen i pogledao. Pred njim se prostiralo veliko dvorište misije. Tada se preko, iz dubokog mraka, od oronulih zidova odvojila jedna senka i krenula preko dvorišta.

Teksašanin nazrogači oči.

Da li je to bila žena? Ne, pre bi mogao biti muškarac, ali mu je kosa dosegala do ramena.

Indijanac!

Luk Šort čvrsto steže revolver i stavi kažiprst na obarač. Čovek se lagano približavao. Bio je dvadeset jardi udaljen od gvozdene kapije. Išao je još samo osam, devet koraka, a onda naglo stao. Izgledalo je da Indijanac posmatra zid ograde. Onda je naglo krenuo i uputio se tačno prema mestu gde se Teksa-

šanin pritajio. Na tri koraka od zida, ponovo je zastao.

— Mene traži beli čovek?

Teksašanin se iznenađeno uspravi i uzviknu.

— Hej, crvenokošće, nisi me valjda na tom rastojanju nanjušio? Znači krajnje je vreme da se okupam!

Crvenokožac je stajao nepomično kao stari hrast.

— Agostino poznaje kuću belog boga gotovo sedamdeset leta i zima. On poznaje svaki kamen, čak i noću. Ako na ogradi primeti ispučenje, mora mu pasti u oči. Pored toga je šešir belog čoveka tako svetao da se mora videti na sto koraka.

— Nebesa, voleo bih da imam tvoje oči, brate!

Tada mu je Teksašanin postavio isto pitanje, koje je postavio u toku proteklog dana svakom čoveku, koga je sreo na ulicama Hejdrika.

Na Lukovo veliko iznenađenje, Indijanac mu uzvрати:

— Neka beli čovek dođe sutra ujutru rano, kada sunce izađe. Agostino sada nema vremena.

Rekavši to, podigao je desnu ruku u znak pozdrava i otišao.

Teksašanin je gledao za njim sve dok se nije izgubio među zidovima polu srušene misije.

Luk zabaci šešir na zatiljak i protrlja lice.

— Nebesa, jesam li ja sve ovo sanjao, ili je taj stari momak zaista bio ovde? — Onda je konačno zaključio da to nije bio san. Ponovo je seo u udubljenje u zidu i odlučio da nipošto ne propusti razgovor sa stariim Indijancem.

Kada je Luk Šort ponovo otvorio

oči, dan je već počeo da sviće. Na pet jardi od njega zaustavila su se dva jahača. Dok Holidej i bandit Bili Kleborn.

Teksašanin podskoči, okrete se, pogleda u dvorište, a onda pritrča kockaru i pruži mu ruku.

— Hej, Dok, vi bar niste priviđenje! Zar ja ne poznajem tog momka, koga vučete sobom?

— Poznajete, Luk. On ima interesantnu priču za vas. Nego, recite mi pre toga, šta vi ovde radite? Zar je pansion bio preskup?

— Pansion? U ovom problematičnom gradu uvek bih pre spavao pod vedrim nebom, nego u krevetu. Osim toga, ovde za koji čas imam važan sastanak.

oOo

Vajat Erp je prevalio ogroman put, pre nego što je u praskozorje ugledao pred sobom Hejdrik. Kao vučen nekom magičnom snagom, uputio se pravo prema staroj misiiji. Stigao je do zidane ograde, upravo na suprotnoj strani od udubljenja u kome je Teksašanin spavao.

Čovek iz Misurija ostavio je konja ispred zida i kroz otvor se provukao u dvorište. Uputio se prema zvoniku. Kada je gotovo stigao do njega, čuo je šum, priljubio se uz zid i minutima stajao tako pritajen. Iznenada se, na maršalovo beskrajno iznenađenje, na vratima zvonika pojavi stari Indijanac. Stajao je tu i zamišljeno gledao prema gradu.

Vajat se odlepi od zida.

— Zar crveni čovek stanuje ovde, u ovoj kamenoj kući? Onda neka mi oprosti što sam ovde došao!

Stari Apač je naglo okrenuo gla-

vu i upadljivo se trgao, što nipošto nije bilo svojstveno njegovoj rasi.

— Ti, ti tražiš njega?...

Vajatovo srce počelo je divlje da udara.

— Ja tražim svog brata.

Indijanac klimnu glavom.

— Da, ja ti verujem. On je tvoj brat, on ima tvoje oči i tvoj stas. Hajde sa mnom.

Izgovorivši to, šmugnuo je u ulaz zvonika.

Vajat je radi svake sigurnosti izvukao revolvere i pošao za Indijancem. Dugo su silazili niz stepenice i prošli kroz nekoliko, teških, gvozdenih vrata, dok nisu došli u malu, čistu prostoriju, u kojoj je ležao Vajatov brat. Virgilovo lice bilo je blede i upalo. Oči su mu, međutim, bile već bistre i radosno bljesnule kada je ugledao svog mlađeg brata.

— Vajat! Znao sam da ćeš doći.

Stari Apač je stajao na vratima i posmatrao srdačan susret braće.

— On je jak i zdrav čovek — rekao je Indijanac. — Za nekoliko dana će ponovo moći da se vine u sedlo i pođe da traži čoveka, koji je na njega pucao iz zasede.

Kroz prozorčić male prostorije počeli su da dopiru prvi sunčevi zraci. Indijanac objasni braći Erp.

— Ja moram da idem. Napolju, ispred kapije, čeka me beli čovek koji se takode raspitivao za mog ranjenog prijatelja.

Vajat podskoči.

— Čovek sa pohabanim šeširom i...

— I taj je bio ovde — prekide ga crvenokožac. — ja sam mu dao revolver mog prijatelja, kako bi otišao.

— Ajk Klanton — reče Vajat muklo.

— Čovek napolju na kapiji, mnogo je viši — objašnjavao je dalje Apač. — Nosi beli, novi šešir. Osim toga, oči su mu daleko bolje nego u čoveka, kome sam dao revolver.

Rekavši to, izašao je napolje. Nekoliko minuta kasnije vratio se, vodeći Holideja, Luka Šorta i uplašenog lupeža, Bila Kleborna. Holidej je samo klimanjem glave pozdravio Vajtovog brata, dok se Teksašanin nagnuo nad Virgilovu postelju.

— Helo, Virg! Put do vas bio je prilično vijugav. Moram priznati da ste izabrali vraški dobro utvrđenje. Mogli smo vas i mesecima tražiti. Nadam se da ćete uskoro moći da ustanete. U kantini kod lepe Dolores otkrio sam sasvim podnošljiv viski.

Virgilov pogled ostao je prikovan za samrtnički blede lice lupeža. Onda je pogledao Doka Holideja.

— Kako li ste samo našli ovog, Dok?

Kockar je stajao naslonjen na zid kraj prozora.

— Pa i mi je bilo baš tako teško. Sedeo je u „Kristal” salunu i ispričao gomilu gluposti. Osim toga, izgledao je kao otelovljenje loše savesti.

Virgil ponovo pogleda razbojnika.

— Ti si, dakle, stajao iza poljske kolibe?

Lupež samo obori glavu i zagleda se u svoje prašnjave čizme.

— Verovatno znaš šta te čeka, Kleborn?

— Da — uzvрати Holidej umesto razbojnika. — Ja sam mu to još sinoć ispričao. Pretpostavljam da je

u toku noći zbog toga oslabio neki kilogram.

U to Indijanac ponovo uđe u malu sobu i pogleda Virgila. Bio je to dug, značajan, molećiv pogled.

Ranjenik se malo uspravi na svom ležaju i, na zaprepašćenje svih ostalih, upita brata:

— Da li bi imao nešto protiv, Vajat, kada bi ovog kojota oterao do đavola?

Maršal iz Dodž Sitija odmahnu glavom.

— Ne! Ja sam u svakom slučaju siguran da će nam ova gamad opet preprečiti put.

— Kakva sreća što nisam šerif — mrmljao je Luk Šort sebi u bradu.

Dok Holidej je samo ćutao i gledao kroz prozor.

— Gubi se! — naredi Vajat razbojniku.

Kleborn se okrete i lagano pođe. Kada je hteo da prođe pored Teksašanina, ovaj ga tako snažno udari nogom da je formalno leteo kroz dugačak hodnik.

— Koliko da ne zaboraviš da požuriš, lešinaru. Gledaj da što pre stigneš u Tombston. Ako budeš sreo našeg prijatelja Ajka, uruči mu naš pozdrav i reci mu da ćemo uskoro stići!

Razbojnik nastavi kroz hodnik, povodeći se.

Luk Šort se okrete.

— Žao mi je maršale, ali, noga mi je prosto sama odskočila. Vi ste čuvar zakona i morate se tako i ponašati. Što se tiče Doka Holideja, on je veoma fini čovek. Ako Virg hoće da pusti ovog lupeža da ode, to je opet njegova stvar. Ali ja, ja sam mu morao na svoj način poželeti srećan put...

— K E A J —

ČETVRTKOM U PRODAJU

PANORAMA

NOVO ! NOVO ! NOVO ! NOVO !

PETI BROJ

STRIPOTEKE „PANORAMA“

U NOVEMBRU

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE – 1 DINAR!

IZDAJE I STAMPA NIP FORUM, NOVI SAD, VOJVODE MISICA 1.

ODGOVORNI UREDNIK: TOMISLAV KETIG

NOVEMBAR 1969.